

## RECENZE ZÁVĚREČNÝCH PRACÍ I/2025

### OBSAH SEKCE

|                                                                                                                                                                       |     |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-----|
| <b>Martin Adamec:</b> BÍNA, J.: <i>Odpovědnost za dopravní přestupky u vozidel se systémy automatizace řízení</i> .....                                               | 92  |
| <b>Ondřej Böhm:</b> BOLVANSKÝ, M.: <i>Moderování obsahu poskytovateli zprostředkovatelských služeb a ochrana jejich příjemců dle Aktu o digitálních službách.</i> .97 |     |
| <b>Kristýna Bónová:</b> NĚMCOVÁ, T.: <i>Anonymizace a anonymní údaje</i> .....                                                                                        | 100 |
| <b>Martin Erlebach:</b> VOSTÁL, D.: <i>Právní rámec pro sdílení dat mezi podniky v rámci EU</i> .....                                                                 | 103 |
| <b>Jan Exner:</b> ZAJÍČKOVÁ, Z.: <i>Ochrana osobních údajů v EU - práva subjektů údajů se zaměřením na právo na přístup</i> .....                                     | 107 |
| <b>Tomáš Friedel:</b> SIMOTA, A.: <i>Soudci a sociální sítě</i> .....                                                                                                 | 112 |
| <b>Irena Holcová:</b> DANG, M.: <i>Právní aspekty generativní umělé inteligence</i> .....                                                                             | 116 |
| <b>Irena Holcová:</b> JOSEFIKOVÁ, D.: <i>Námítky proti zápisu ochranné známky</i> .....                                                                               | 121 |
| <b>František Kasl:</b> FERDUS, O.: <i>Ochrana soukromí online: Fenomén "Pay or OK"</i> .....                                                                          | 126 |
| <b>František Kasl:</b> SZABÓ, M.: <i>Svoboda projevu na internetových platformách</i> .....                                                                           | 132 |
| <b>Michal Koziel:</b> SVOBODA, V.: <i>Bitcoin v kontextu českého práva: Analýza právní povahy a daňových dopadů</i> .....                                             | 136 |
| <b>Pavel Loutocký:</b> CHORVÁT, D.: <i>Virtuální majetek</i> .....                                                                                                    | 140 |
| <b>Pavel Loutocký:</b> KOSAN, J.: <i>Compliance požadavky na dodavatele IT/IS poskytovatelů platebních služeb</i> .....                                               | 143 |
| <b>Jakub Míšek:</b> ŠENK, R.: <i>Role důvěryhodných oznamovatelů v regulaci digitálních služeb</i> .....                                                              | 147 |
| <b>Antonín Panák:</b> DOBIÁŠ, A.: <i>Na cestě ke klimatické neutralitě: Kapacitní mechanismus jako nástroj řešení potíží se zdrojovou přiměřeností</i> .....          | 151 |
| <b>Radomír Pivoda:</b> SLADKÝ, J.: <i>Odpovědnost za vady software</i> .....                                                                                          | 156 |
| <b>Václav Šmejkal:</b> ZEMAN, J.: <i>Co přináší užívání algoritmů pro hospodářskou soutěž a je čl. 101 SFEU připraven na tzv. algoritnickou kolusi?</i> .....         | 159 |
| <b>Jiří Vodička:</b> PETRÁSEK, D.: <i>Právo na informace o životním prostředí vs. obecné právo na informace</i> .....                                                 | 164 |

# BÍNA, J.: ODPOVĚDNOST ZA DOPRAVNÍ PŘESTUPKY U VOZIDEL SE SYSTÉMY AUTOMATIZACE ŘÍZENÍ

MARTIN ADAMEC<sup>1</sup>

***BÍNA, J.: Odpovědnost za dopravní přestupky u vozidel se systémy automatizace řízení. 2025, diplomová práce, Univerzita Karlova, Právnická fakulta, 130 s.***

## ANOTACE

Účelem diplomové práce je komplexní posouzení fenoménu automatizovaných systémů řízení na odpovědnost za dopravní přestupky. Cílem práce je zjistit, jakým způsobem se činnost těchto systémů ve vozidle promítne do alokace odpovědnosti u jednotlivých subjektů. Práce je rozdělena do sedmi kapitol. Je zaměřena na teoretický, sekundární výzkum a využívá analytickou, deskriptivní a syntetickou metodu.

Práce se věnuje otázkám teoretického vymezení pojmu automatizovaných systémů ve vozidlech a jejich taxonomii podle SAE International. Analyzována je relevantní mezinárodní a evropská právní úprava zaměřená na bezpečnost silničního provozu a regulaci požadavků na nově schvalované automatizované systémy řízení, současná právní úprava dopravních přestupků v České republice a Spolkové republice Německo a analyzuje také současnou podobu návrhu zákona, který by měl umožnit provoz automatizovaných vozidel na českých dálnicích.

V návaznosti na výše uvedené poznatky docházím k závěrům, že odpovědnost bude u automatizovaných vozidel pravděpodobně rozšířena z řidiče a provozova-

---

<sup>1</sup> JUDr. Ing. Martin Adamec, LL.M., Ph.D. je odborným asistentem na Katedře správního práva a správní vědy na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. Kontakt: adamec@prf.cuni.cz

tele také na výrobce. Pokud jde o plně automatizovaná vozidla, která mohou hypoteticky fungovat, aniž by v nich byl někdo fyzicky přítomen, lze po vzoru zahraničních právních úprav uvažovat nad odpovědností nových subjektů: technického dozoru, operátorů a poskytovatelů dat. Pozornost je dále věnována novým skutkovým podstatám přestupků, přičemž posouzeny jsou jak skutkové podstaty, se kterými počítá připravovaná legislativa, tak hypotetické skutkové podstaty související s regulací plně automatizovaných vozidel.

Tento rozbor je doplněn o stručný výklad k souvisejícím otázkám. Zmíněno je tramvajové dilema a rozebrány jsou také úvahy nad legalitou přednastavení automatizovaných systémů řízení na situace krajní nouze. Vyvráceny jsou úvahy o odpovědnosti samotné umělé inteligence.

Česká právní úprava doposud automatizované systémy řízení neupravuje. Lze očekávat, že zavedení automatizovaných a plně automatizovaných vozidel povede k obtížnějšímu postupu při alokaci odpovědnosti, než je tomu doposud. Zároveň lze ale očekávat celkově nižší množství spáchaných dopravních přestupků.

## KLÍČOVÁ SLOVA

Automatizovaná vozidla; dopravní přestupky; odpovědnost za přestupek

## ABSTRACT

*The purpose of this thesis is to provide a comprehensive assessment of the phenomenon of automated driving systems on liability for traffic offences. The aim of the thesis is to investigate how the operation of these in-vehicle systems affects the allocation of liability for different actors. The thesis is divided into seven chapters. It focuses on theoretical, secondary research and uses analytical, descriptive and synthetic methods.*

*The thesis discusses the theoretical definition of automated driving systems and their taxonomy according to SAE International. It analyses relevant international and European legislation focused on road safety and regulation of requirements for newly approved automated driving systems, current legislation on traffic offences in the Czech Republic and the Federal Republic of Germany, and also analyses the current form of the bill that should allow operation of automated vehicles on Czech motorways.*

*In light of the findings above, I conclude that the liability for automated vehicles is likely to be extended from the driver and operator to the manufacturer as well. As regards fully automated vehicles, which can hypothetically operate without anyone being physically present inside, the liability of new entities can be considered, following the example of foreign legislation: technical supervision, teleoperators and data providers. Attention is also paid to new offences, considering both the offences envisaged in the forthcoming legislation and hypothetical offences related to the regulation of fully automated vehicles.*

*This analysis is supplemented by a brief commentary on related issues. The tramway dilemma is mentioned, and considerations over the legality of pre-setting automated driving systems for situations of necessity are also discussed. Considerations about the responsibility of artificial intelligence itself are discarded.*

*Czech legislation does not yet regulate automated driving systems. It can be expected, however, that the introduction of automated and fully automated vehicles will lead to a more difficult procedure for the allocation of liability than it is the case to date. At the same time, however, an overall reduction in the number of traffic offences can be expected.*

## **KEYWORDS**

*Automated Vehicles; Traffic Offences; Liability for Traffic Offences*

**Plná verze práce je dostupná z:** <https://dspace.cuni.cz/handle/20.500.11956/196620>

Téma diplomové práce, kterým je odpovědnost za dopravní přestupky u vozidel se systémy automatizace řízení, je bezesporu aktuální a představuje důležité výzvy nejen pro zákonodárce, ale i pro akademickou obec. Považuji proto za žádoucí, že se diplomant věnuje tomuto tématu ve své závěrečné práci.

Vzhledem k tomu, že téma doposud nebylo v odborné, resp. v české odborné literatuře komplexněji uchopeno, je základním předpokladem pro

jeho zpracování samostatnost, kterou diplomant dle mého názoru jednoznačně prokázal. Kromě ní prokázal i analytické schopnosti.

Kromě úvodu a závěru se diplomová práce člení do sedmi kapitol. V první kapitole se autor věnuje teoretickému rámci automatizace v dopravě. V kapitolách druhé až čtvrté se věnuje právní úpravě automatizace v dopravě a odpovědnosti za přestupky, a to nejprve na úrovni Evropské unie a poté ve vnitrostátní a německé právní úpravě. V páté kapitole se věnuje alokaci odpovědnosti za dopravní přestupky u vozidel vybavených systémy automatizace řízení. Šestá kapitola je věnována skutkovým podstatám dopravních přestupků u vozidel vybavených systémy automatizace řízení z hlediska úvah *de lege ferenda*. Kapitola sedmá pak obsahuje shrnutí poznatků.

Jednotlivé kapitoly na sebe logicky navazují a autor vhodně postupoval od otázek a témat obecných ke konkrétním. Text diplomové práce je prost překlepů i nesprávných či neobratných formulací a z formálního hlediska k němu nelze mít žádné připomínky.

Diplomová práce byla v průběhu jejího zpracování řádně a opakovaně konzultována, přičemž s diplomantem byla v tomto směru perfektní spolupráce. Diplomant je tak podrobně seznámen s mým postojem k tématu i k jeho práci, jakož mu jsou i známy veškeré mé připomínky, na které v diplomové práci reagoval, popř. jsme o nich diskutovali. Přesto diplomant pracoval samostatně, od počátku směřoval k naplnění cíle práce, text nezařezával zbytečnými obecnými informacemi, popř. zdlouhavým shrnutím toho, co již bylo dříve napsáno jinými autory. Pracoval s velkým množstvím zdrojů, o čemž svědčí bohatý poznámkový aparát.

Velmi oceňuji, že autor k diplomové práci nepřistupoval pouze jako k jedné z povinností v rámci magisterského studijního programu, ale naopak z textu práce je zřejmý upřímný zájem autora o téma, což se mj. odrazilo i v tom, že nepředložil toliko deskriptivní dílo, ale velmi pečlivou práci obsahující zajímavé úvahy *de lege ferenda*, pro které čerpal poznatky v německé právní úpravě. Diplomant si byl již při výběru tématu vědom toho, že s ohledem na absenci odborných zdrojů bude náročné na zpracování, což jej neodradilo a dobrovolně se tak vydal (na rozdíl od jiných

kolegů) po této "náročnější cestě". Diplomovou práci lze jednoznačně považovat za velmi kvalitní příspěvek do odborné diskuze.

Rád bych na tomto místě zdůraznil, že diplomovou práci hodnotím jako nadprůměrnou, autor se tématu věnoval skutečně do hloubky, a byl bych velmi rád, pokud by autor své úvahy publikoval např. v časopisecké literatuře.

---

*Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).*

---

BOLVANSKÝ, M.: MODEROVÁNÍ OBSAHU  
POSKYTOVATELI ZPROSTŘEDKOVATELSKÝCH  
SLUŽEB A OCHRANA JEJICH PŘÍJEMCŮ DLE AKTU  
O DIGITÁLNÍCH SLUŽBÁCH

ONDŘEJ BÖHM<sup>2</sup>

***BOLVANSKÝ, M.: Moderování obsahu poskytovateli zprostředkovatelských služeb a ochrana jejich příjemců dle Aktu o digitálních službách. 2025, diplomová práce, Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 145 s.***

**ANOTACE**

*Táto práca sa zaoberá moderovaním obsahu poskytovateľmi sprostredkovateľských služieb z pohľadu ochrany príjemcov sprostredkovateľských služieb podľa Aktu o digitálnych službách. Vo všeobecnej časti práce je najskôr vymedzený pojem a dôvody moderovania obsahu a právna úprava moderovania obsahu so zameraním na Akt o digitálnych službách. Ďalej je teleologicky interpretovaná úprava moderovania obsahu v DSA vrátane identifikácie a rozboru relevantných základných práv a chránených záujmov. V osobitnej časti práce je normatívne rozobratá klasifikácia sprostredkovateľských služieb vo vzťahu k rozsahu povinností týkajúcich sa moderovania obsahu. Následne sú normatívne rozobraté inštitúty poskytujúce ochranu príjemcom sprostredkovateľských služieb vrátane aplikácie poznatkov zo všeobecnej časti práce, v podobe vyhodnotenia, ktoré výzvy a nedostatky v nej identifikované konkrétne inštitúty riešia. Na záver je v práci hodnotená vyváženosť úpravy.*

---

<sup>2</sup> Mgr. Ondřej Böhm je doktorandem Ústavu práva a technologií na Právnické fakultě Masarykovy univerzity. Kontakt: 242398@mail.muni.cz

## KLÍČOVÁ SLOVA

*Akt o digitálnych službách; sprostredkovateľské služby; moderovanie obsahu, digitálne služby; nezákonný obsah; obchodné podmienky; riadny proces; sloboda prejavu*

## ABSTRACT

*This thesis examines content moderation by intermediary service providers from the perspective of the protection of recipients of intermediary services under the Digital Services Act. The general part of the thesis first defines the concept and reasons for content moderation and the legal regulation of content moderation, focusing on the Digital Services Act. Then, the content moderation regulation in the DSA is teleologically interpreted, including the identification and analysis of the relevant fundamental rights and legitimate interests. In the special part of the thesis, firstly, the classification of intermediary services is normatively discussed in relation to the scope of content moderation obligations. Then, the institutes providing protection to the recipients of intermediary services are normatively discussed, including the application of the findings from the general part of the thesis, in the form of an assessment of which challenges and shortcomings of content moderation the specific institutes identified in the thesis address. Finally, the thesis assesses the balance of regulation.*

## KEYWORDS

*Digital Services Act; Intermediary Services; Content Moderation; Digital Services; Illegal Content; Terms of Service; Due Process; Freedom of Expression*

**Plná verze práce je dostupná z:** <https://is.muni.cz/th/dsn7q/>

Téma práce shledávám nejen originálním, ale v podání diplomanta také velmi vhodně uchopeným. Diplomant v práci poskytuje vyčerpávající analýzu důsledků moderace obsahu podle DSA, a to jak právních, např. přesahy do práva na spravedlivý proces uživatelů platformy, tak i praktických, např. zavádění nových procesních nástrojů nebo revize obchodních

podmínek provozovatelů, implikací moderace obsahu dle DSA. Diplomant prokázal komplexní znalost oprávněných zájmů všech relevantních subjektů, jejich vzájemných souvislostí a limitů, což je pro adekvátní zpracování tématu klíčové. I z tohoto důvodu tak lze zároveň téma hodnotit jako náročné.

Práce splňuje cíle stanovené v zadání. V úvodu diplomant vymezuje, co je cílem práce a jak k cíli hodlá dojít, následně poskytuje čtenářům komplexní analýzu tématu, na kterou navazují jeho vlastní závěry a celkové zhodnocení splněných cílů. Zejména lze vyzdvihnout důsledné poměrování mezi právní realitou před a po přijetí DSA, jakož i identifikaci chráněných práv a zájmů relevantních subjektů. Veškeré své závěry diplomant opírá o zjištěné poznatky v obecné části práce a napříč prací je tak možné sledovat logicky vedenou argumentaci. Na škodu jsou pouze místy chybějící dílčí závěry, což zbytečně zvyšuje kognitivní náročnost již tak dost náročného tématu.

Diplomant však nepochybně prokázal znalost a orientaci ve zkoumané problematice. Veškeré prezentované poznatky zároveň zdrojuje dostatečným množstvím relevantní literatury. Práci tedy lze označit za ucelený odborný text, ve kterém diplomant kriticky zhodnocuje současnou právní úpravu moderace obsahu a poskytuje k tomu velmi zdařile argumentované závěry v podkapitole 3.3, které se nebojí testovat na proti-argumentech, zejména na Wimmersově kritice fragmentace úpravy, a tedy není vůči zdrojům selektivní. Právě v těchto závěrech poté spatřuji přidanou hodnotu práce.

---

*Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).*

---

# NĚMCOVÁ, T.: ANONYMIZACE A ANONYMNÍ ÚDAJE

KRISTÝNA BÓNOVÁ<sup>3</sup>

**NĚMCOVÁ, T.: Anonymizace a anonymní údaje. 2025, diplomová práce, Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 97 s.**

## ANOTACE

*V posledních letech rozvoj technologií zvyšuje zranitelnost osobních údajů, což vyžaduje využití nástrojů k jejich ochraně. Tato diplomová práce se zaměřuje na proces anonymizace a jeho roli pro ochranu osobních údajů. Práce provádí analýzu právních předpisů EU, zejména GDPR, které se zabývají anonymními údaji a anonymizací. Představuje strukturu procesu anonymizace a posuzuje zákonnost rizika re-identifikace. Práce také zkoumá techniky a modely anonymizace, které může správce aplikovat na svůj data set. V poslední řadě srovnává přístupy vybraných členských států EU k anonymizaci.*

## KLÍČOVÁ SLOVA

*Ochrana osobních údajů; GDPR; anonymizace; anonymní údaj; osobní údaj; pseudonymizace; zpracování; re-identifikace; techniky a modely anonymizace*

## ABSTRACT

*In recent years, the development of technology has increased the vulnerability of personal data, necessitating the use of tools for its protection. This thesis focuses on the process of anonymisation and its role in safeguarding personal data. It analyzes EU legislation, particularly the GDPR, which addresses anonymous*

---

<sup>3</sup> Mgr. Kristýna Bónová je doktorandkou na Ústavu práva a technologií na Právnické fakultě Masarykovy univerzity. Kontakt: Kristyna.Bonova@law.muni.cz

*data and anonymisation. The thesis outlines the structure of the anonymisation process and assesses the legality of the risk of re-identification. It also explores anonymisation techniques and models that data controllers can apply to their datasets. Finally, it compares the approaches to anonymisation taken by selected EU member states.*

## KEYWORDS

*Data Protectio; GDPR; Anonymisation; Anonymous Data; Personal Data; Pseudonymisation; Processing; Re-identification; Techniques and Models of Anonymisation*

**Plná verze práce je dostupná z: <https://is.muni.cz/th/s7lxl/>**

Téma práce považuji za náročné, neboť po autorce vyžaduje dobrou znalost nejen právních, ale i technických poznatků. Rozlišení anonymizace od pseudonymizace je pro řadu lidí značným problémem, ačkoli je správné pochopení těchto pojmů nezbytné pro řádné naplnění jejich účelu. Samotné GDPR navíc přímo výslovně anonymizaci nijak více nerozvádí a aplikace tohoto procesu se nějak "předpokládá". Autorka se proto musela seznámit s velkým množstvím zdrojů a jiných právních předpisů, ze kterých mohla čerpat. Téma přitom zároveň považuji za velmi potřebné, zajímavé a aktuální. Přínos práce autorky je tedy pro odbornou debatu značný.

Zadání autorka bez pochyby bez dalšího splnila, a to od teoretické části až po přehled jednotlivých států, včetně zohlednění jejich rozhodovací praxe. V tomto ohledu je potřeba obzvlášť ocenit úsilí, které autorka musela vynaložit, aby se dostatečně seznámila jak s teoretickým zázemím (vč. technického), tak s jednotlivými případy – svědomitě totiž pojala rozbor jednotlivých států, u nichž se nevěnovala jen popisu aktuální právní úpravy, ale skutečně i národním rozhodnutím, jak si na počátku vytyčila.

K práci lze málo co vytknout. Z textu je zřejmé, že se autorka důkladně seznámila se zdroji, s nimiž pracovala, a že se tématu věnovala do hloubky a poctivě. Místy je práce více popisná (např. unijní legislativa v první části) a nepůsobí dobře velmi často přejímané přímé citace definic. Nemá to však

za následek, že by práce ztratila čtivost nebo přínos. Diplomová práce obsahuje ucelené myšlenky a je psána srozumitelně a čitelně. Kapitoly jsou děleny logicky, prospělo by jim větší myšlenkové propojení a aplikace teoretických poznatků do druhé části práce, aby práce byla transparentně postupně "budována". Autorka nicméně každopádně prokázala schopnost porozumět a srozumitelně a logicky zpracovat vybrané téma, kvalita práce dosahuje vysoké úrovně a hodnotím ji jako obzvláště zdařilou.

---

*Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).*

---

## VOSTÁL, D.: PRÁVNÍ RÁMEC PRO SDÍLENÍ DAT MEZI PODNIKY V RÁMCI EU

MARTIN ERLEBACH<sup>4</sup>

**VOSTÁL, D.: Právní rámec pro sdílení dat mezi podniky v rámci EU. 2025, diplomová práce, Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 122 s.**

### ANOTACE

Diplomová práce se zabývá analýzou současného stavu regulace sdílení dat mezi podniky založenou Nařízením o datech v rámci EU, identifikací hlavních výzev a příležitostí a posouzením, zda, případně za jakých podmínek, může Nařízení o datech naplnit své cíle. V úvodních kapitolách je představeno Nařízení o datech v širších souvislostech. Třetí kapitola je věnována analýze Nařízení o datech a sdílení dat mezi podniky v kontextu IoT. Čtvrtá kapitola se zabývá pravidly pro povinné sdílení dat mezi podniky. Pátá kapitola osvětluje mechanismy v případě nepřiměřených smluvních ujednání. Závěrečná kapitola je diskusí o výzvách a příležitostech Nařízení o datech.

### KLÍČOVÁ SLOVA

Data; Nařízení o datech; IoT; sdílení dat; B2B; Evropská datová strategie; pravidla pro povinné sdílení dat; překážky sdílení dat

### ABSTRACT

*The thesis analyses the current state of regulation of business-to-business data sharing based on the Data Act in the EU, identifies the main challenges*

---

<sup>4</sup> Mgr. Martin Erlebach je doktorandem na Ústavu práva a technologií Právnické fakulty Masarykovy univerzity. Kontakt: Martin.Erlebach@law.muni.cz

*and opportunities, and assesses whether, or under what conditions, the Data Act can meet its objectives. The introductory chapters put the Data Act in a broader context. The third chapter is devoted to an analysis of the Data Act and data sharing between enterprises in the context of IoT. The fourth chapter deals with the rules for mandatory data sharing between enterprises. The fifth chapter sheds light on the mechanisms in case of unreasonable contractual arrangements. The final chapter discusses the challenges and opportunities of the Data Act.*

## KEYWORDS

*Data Act; Data Sharing; B2B; European Data Strategy Rules for Mandatory Data Sharing; Barriers to Data Sharing*

**Plná verze práce je dostupná z:** <https://is.muni.cz/th/f6ipq/>

Téma práce, které diplomant zvolil je velmi aktuální a originální s vysokým potenciálem pro přínos do praxe. Nařízení o datech pouze nedávno vstoupilo v platnost a, jak ostatně autor sám poukazuje, obsahuje mnoho nevyřešených otázek, které bude třeba při jeho aplikaci vyjasňovat. Celkově hodnotím téma jako náročné, jelikož vyžaduje vyšší než běžné množství zdrojů jakož i vhléd do daného tématu.

Autor uvádí jako cíl diplomové práce „...provést analýzu současného stavu regulace sdílení dat mezi podniky založenou Nařízením o datech v rámci EU, identifikovat hlavní výzvy a příležitosti spojené s tímto fenoménem a posoudit, zda a případně za jakých podmínek může Nařízení o datech naplnit své cíle, kterými jsou zajištění spravedlivějšího digitálního prostředí, povzbuzení konkurenčního trhu s daty, otevření příležitostí pro inovace založených na datech a zajištění větší přístupnosti dat pro všechny.“ Cíle práce jsou vymezeny komplexně a v souladu s celkovým textem práce. Přestože autor jako cíle práce uvádí i úvahy *de lege ferenda*, musím v tomto smyslu poukázat na patrný nedostatek těchto úvah. Autor v textu často identifikuje problematické části nařízení o datech, ovšem ne nutně nabízí úvahy nad jejich řešením. Je proto nutné říci, že cíle práce byly naplněny z větší části. Přesto

jde o nadstandardní výkon vzhledem ke zvolenému cíli a faktu, že jde o diplomovou práci.

Práce samotná, jak je ostatně patrné už z jejích cílů, je poněkud popisná. Práce je celkem rozdělena do 6 kapitol, úvodu a závěru. Na konec každé kapitoly autor vhodně zařadil shrnutí zjištění z dané kapitoly, tak aby byl čtenářský zážitek v často neprostopné materii příjemnější. Úvodní kapitoly se zabývají samotným nařízením o datech a pojmem „sdílení dat“, který je pro práci stěžejní. Následuje jádro práce, kde autor v práci vymezuje zejména povinnosti držitelů a příjemců dat, případně i třetích stran při jejich sdílení podle nařízení o datech v kapitolách 3–5. V textu vhodně rozlišuje mezi návrhem nařízení a jeho platným zněním. Zejména vhodně poukazuje na posun, který se v rámci textu nařízení odehrál mezi jeho navrženým zněním a přijetím. Do textu práce autor také velmi zdařile zapracovává průběžně vlastní poznatky o problematických částech nařízení, které odhalil, což do značné míry rozbíjí popisnost ostatních částí. V závěru práce pak autor všechna tato zjištění kondenzuje do 5 problematických oblastí, které je třeba vyřešit, aby nařízení o datech mohlo zdárně naplnit své cíle.

Pozitivně také hodnotím práci se zahraničními zdroji (nejen v angličtině), bez kterých by nebylo možné diplomovou práci vypracovat vzhledem k omezenému množství zdrojů v češtině. Autor prokázal hlubokou znalost vnitřního fungování nařízení o datech, kterou získal při psaní této práce.

Jako problematické ale vnímám z hlediska hodnocení práce a její obsahové stránky chyby, které mohly být odstraněny po pozorném přečtení. Zejména jde o zmínění možnosti vlastnit data na str. 24, která je chybná a sám autor dále v textu (str. 29) vysvětluje, proč data nelze vlastnit. Dále jsou pak v textu na několika místech evropská nařízení označována jako zákony (např. str. 95), což je také chyb zřejmě způsobená drobnou nepozorností autora. Dále za nevhodné vyjádření považuji, když autor na str. 37 píše *„DA jasně ukazuje, že EU nebude váhat zavádět regulace, které zpomalí technologické společnosti, především ze Spojených států, prostřednictvím cíleného označení „gatekeeperů“ (strážců přístupu) a asymetrických požadavků na sdílení dat, aby evropské firmy měly větší prostor pro růst.“* Taková formulace by totiž mohla vést k výkladu, že nařízení o datech je právním předpisem, který ur-

čuje gatekeepers, přestože tímto právním předpisem je nařízení o digitálních trzích. To je ale jen formální neduh na jinak velmi přínosné práci.

Nakonec jako nevhodné vnímám instance, kdy se v textu práce velmi blízko za sebou opakují téměř totožné informace bez větší přidané informační hodnoty, a to aniž by šlo o shrnující kapitoly práce, zbytečně tak rozsah práce nabývá na délce. Celkově je text práce ale koherentní a neobsahuje další větší faktické chyby, směřuje od obecného ke konkrétnímu a nabízí podnětné vymezení jednotlivých problémů, kterými nařízení o datech trpí. S ohledem na daný typ práce jde o nadstandardní počín a čtenáři, který by se chtěl zorientovat v nařízení o datech můžu text jedině doporučit.

---

*Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).*

---

## ZAJÍČKOVÁ, Z.: OCHRANA OSOBNÍCH ÚDAJŮ V EU - PRÁVA SUBJEKTŮ ÚDAJŮ SE ZAMĚŘENÍM NA PRÁVO NA PŘÍSTUP

JAN EXNER<sup>5</sup>

**ZAJÍČKOVÁ, Z.: Ochrana osobních údajů v EU - práva subjektů údajů se zaměřením na právo na přístup. 2024, rigorózní práce, Univerzita Karlova, Právnická fakulta, 219 s.**

### ANOTACE

Tato práce se zabývá problematikou práv subjektů údajů se zaměřením na právo na přístup. Účelem práce je komplexně uchopit a zpracovat právo subjektů údajů na přístup k osobním údajům podle článku 15 nařízení GDPR na úrovni EU. Právo na přístup jako jedno z kontrolních oprávnění totiž představuje klíčový prvek při posilování kontroly uživatelů nad jejich osobními údaji. Toto právo opravňuje subjekt údajů získat informace o tom, zda jsou jeho osobní údaje zpracovávány, a pokud ano, získat přístup ke svým osobním údajům, včetně dalších informací o zpracování údajů. Práce je rozdělena celkem na šest částí. V první části je zkoumán právní rámec, kontext a historické prameny práva na přístup. V rámci této části jsou taktéž analyzovány pojmy: právo na ochranu osobních údajů a právo na soukromí a jejich proměnlivost v čase, na kterou má nepochybně vliv i rozvoj technologií. V druhé části je vysvětlena základní terminologie ochrany osobních údajů, včetně základních zásad zpracování. Porozumění základních pojmů je klíčové pro správnou aplikaci nařízení GDPR. Třetí část práce se věnuje jednotlivým právům subjektů údajů. Zvláštní pozornost je pochopitelně věnována právu subjektů údajů na přístup. Autorka zdůrazňuje

---

<sup>5</sup> JUDr. Jan Exner, Ph.D. je odborným asistentem katedry evropského práva na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. Kontakt: exnerj@prf.cuni.cz

jeho postavení v právním řádu, jeho vztah k ostatním právům subjektů údajů, podobnosti a odlišnosti těchto práv. Následující části (čtvrtá a pátá) se pak zabývají již samotným právem na přístup a tvoří základní stavební kámen této práce, k čemuž autorka uvádí i jednotlivé příklady z praxe dozorových úřadů, EDPB a case law Soudního dvora EU i vnitrostátních soudů. Část čtvrtá podrobně analyzuje právně-teoretický základ práva na přístup; jeho genezi, včetně komparativního exkurzu; účel; význam; obecné principy a strukturu. V rámci této části se autorka zabývá také metodickým doporučením, jakým způsobem lze podávat žádosti o právo na přístup a jak lze tyto žádosti vyřizovat. Část pátá více upřesňuje rozsah práva na přístup a podrobně rozebírá jeho meze. Poslední část (část šestá) se soustřeďuje na uplatňování práva na přístup v praxi, zahrnuje obecné zhodnocení evropské regulace (včetně unijního zhodnocení), autorka kromě toho také představuje úvahy nad některými normativními nedostatky a interpretuje poznatky z provedených empirických studií k právu na přístup.

## KLÍČOVÁ SLOVA

Právo na přístup; GDPR; subjekt údajů

## ABSTRACT

*This thesis addresses the issue of data subjects' rights, focusing on the right of access. The purpose of the thesis is to provide a complex understanding and elaboration of the right of access to personal data of data subjects under Article 15 of the GDPR at the EU level. The right of access as one of the control rights is a key element in strengthening users' control over their personal data. This right entitles the data subject to obtain information on whether his or her personal data is being processed and, if so, to access his or her personal data, including further information on the processing of the data. The thesis is divided into six parts. The first part examines the legal framework, context and historical sources of the right of access. Within this part, the concepts of the right to data protection and the right to privacy are also analysed, as well as their variability over time, which is undoubtedly also influenced by the development of technology. The second part explains the basic terminology of data protection, including*

*the essential principles of processing. Understanding the basic concepts is crucial for the correct application of the GDPR. The third part of the thesis focuses on the individual rights of data subjects. Special emphasis is of course given to the right of access of data subjects. The author underlines its position in the legal order, its relation to other data subjects' rights, similarities and differences of these rights. The following parts (fourth and fifth) deal with the right of access itself and form the cornerstone of this thesis, for which the author also provides individual examples from the practice of supervisory authorities, the EDPB and the case law of the CJEU and national courts. Part four analyses in detail the legal-theoretical basis of the right of access; its genesis, including a comparative excursus; purpose; meaning; general principles and structure. Within this part, the author also discusses methodological guidance on how to make requests for the right of access and how such requests can be dealt with. Part five further clarifies the scope of the right of access and discusses its limits in detail. The last part (part six) focuses on the application of the right of access in practice, covering a general assessment of the European regulation (including the EU evaluation); in addition, the author also presents reflections on some normative deficiencies and interprets the findings of empirical studies conducted on the right of access.*

## KEYWORDS

*Right of Access; GDPR; Data Subject*

**Plná verze práce je dostupná z:** <https://dspace.cuni.cz/handle/20.500.11956/196092>

Téma práva na přístup k osobním údajům, a to zejména v kontextu GDPR, je v současnosti velmi aktuální a relevantní. Po vstupu GDPR v platnost se právní předpisy ochrany osobních údajů dostaly do širšího povědomí, což je patrné i v diskusích mezi odborníky a veřejností. Právo na přístup k osobním údajům je kladeno do popředí jako nástroj pro zajištění transparentnosti a rovnováhy mezi subjekty údajů a správci. Téma práce, zaměřené na podrobné prozkoumání tohoto práva, je tedy nejen aktuální, ale

i významné pro praktickou aplikaci právní úpravy v různých evropských kontextech.

Práce vyžaduje komplexní znalosti z oblasti evropského práva ochrany osobních údajů, což autorka splnila na vysoké úrovni. Použití deskriptivní, analytické a syntetické metody je adekvátní pro dané téma a umožňuje podrobné zpracování různých aspektů práva na přístup. Komparativní analýza právní úpravy v Německu, Francii a Velké Británii přináší cenný pohled na rozdíly v implementaci tohoto práva ve vnitrostátních právních řádech. Také použití empirického přístupu v části zaměřené na praktické využívání práva na přístup přidává práci na hodnotě a činí ji komplexní a relevantní pro současnou diskuse.

Práce začíná úvodem do historického kontextu ochrany osobních údajů, což je vhodný základ pro porozumění vývoji tohoto práva. Autorka podrobně popisuje legislativní historii práva na ochranu osobních údajů, přičemž vyzdvihuje přelomové mezinárodní dokumenty a judikaturu, jež se staly základem pro moderní evropskou ochranu soukromí. Tato část je přínosná zejména pro odborníky i širší veřejnost, která nemusí být s historickými prameny obeznámena. Autorka propojuje právo na soukromí a ochranu osobních údajů v kontextu lidských práv, což dodává práci univerzálnější hodnotu a zasazuje ji do širší právní perspektivy.

Dalším přínosem práce je systematická analýza struktury a komponent práva na přístup, jak je definováno v čl. 15 GDPR. Autorka se zaměřuje na jednotlivé aspekty práva na přístup, což zahrnuje právo subjektu údajů na potvrzení, zda jsou jeho údaje zpracovávány, vlastní přístup k těmto údajům a právo na informace o způsobu a účelu zpracování. Práce také přináší rozbor práva na získání kopie údajů a zamýšlí se nad tím, zda toto právo představuje samostatnou složku, nebo zda je neoddělitelnou součástí práva na přístup. Tím autorka poukazuje na jednu z důležitých, ale dosud ne zcela vyjasněných otázek GDPR.

V části věnované praktickému využití práva na přístup autorka poskytuje přehled normativních dokumentů, rozhodnutí dozorových úřadů a empirických studií, což obohacuje práci o reálný pohled na praktické překážky a problémy spojené s uplatňováním tohoto práva. Zmiňuje například,

že právo na přístup zůstávalo po určitou dobu na „papíře“ a reálně se aplikovalo jen v omezené míře. Tato pasáž je zvláště zajímavá a ukazuje autorku jako autorku, která chápe limity teoretické právní úpravy a významně přispívá k diskusi o efektivitě právního rámce GDPR.

Na základě všech těchto aspektů považuji rigorózní práci Zuzany Zajíčkové za podrobnou a přínosnou analýzu tématu práva na přístup. Autorka vykazuje vysokou míru odborné kompetence, zvládá teoretický rozbor i praktické aplikace a prokazuje schopnost analytického myšlení. Práce představuje přínos pro akademickou debatu i praktickou sféru a reflektuje aktuální výzvy v oblasti ochrany osobních údajů.

---

*Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).*

---

## SIMOTA, A.: SOUDCI A SOCIÁLNÍ SÍTĚ

TOMÁŠ FRIEDEL<sup>6</sup>

**SIMOTA, A.: Soudci a sociální sítě. 2024, diplomová práce, Univerzita Karlova, Právnická fakulta, 90 s.**

### ANOTACE

*Ptát se dnes soudců, jestli mohou být na sociálních sítích, je stejně užitečné jako přemýšlet nad tím, zda by měli chodit ven. Sociální sítě nejsou pěnou dní, část lidských životů se přesouvá do virtuálního prostoru a ani životy žen a mužů v talárech nejsou výjimkou.*

*Práce analyzuje činnost českých soudů, soudců a soudkyň na sociálních sítích, přičemž představuje hranice, na které při pohybu na sociálních médiích lze v tomto kontextu narazit. Sociální sítě mohou být prostředkem budování důvěry a důstojnosti, nástrojem polidštění a přiblížení justice lidem. Při jejich neuváženém používání ale hrozí újma stavovské důstojnosti a v posledku ohrožení důvěry. Text na konkrétních příkladech popsané mantinely ilustruje a situaci reflektuje v závěrečné části shrnující dvanáct polostandardizovaných rozhovorů s tuzemskými soudci.*

*Soudci díky sociálním sítím mohou do veřejné debaty vstupovat snáz než kdy dřív. Současně ale musí chránit důvěru v soudnictví a dbát udržení důstojnosti stavu jako celku. Virtuální prostor možná skýtá mnoho nástrah. Soudci a soudkyně se ale nesmí schovat ve slonovinové věži a tvářit se, že nás sítě nepolapily. Cestu ven už nejspíše nenajdeme. Dává smysl se adaptovat, zorientovat a novou půdu využít v náš prospěch. Soudce nevyjímaje.*

---

<sup>6</sup> Mgr. Tomáš Friedel, Ph.D. je odborným pracovníkem Katedry politologie a sociologie Právnické fakulty Univerzity Karlovy. Kontakt: friedel@prf.cuni.cz

## KLÍČOVÁ SLOVA

*Profesní etika soudců; soudci; sociální sítě; Česká republika*

## ABSTRACT

*Asking judges today whether they can be on social media is as useful as thinking about whether they should be allowed to go out in public. Social networks are not the froth of the day, some people's lives are moving into virtual space, and the lives of men and women in gowns are no exception.*

*This paper analyses the activities of Czech judges and courts on social media, presenting the limits that can be encountered when moving on social media in this context. Social networks can be a means of building trust and dignity, a tool for humanizing and bringing the judiciary closer to the people. However, when they are used unwisely, there is a risk of damage to the dignity and, ultimately, to trust. The text illustrates the outlined boundaries with particular examples and reflects on the situation in the final section summarising twelve semi-standardised interviews with local judges.*

*Thanks to social networks, judges can enter the public debate more easily than ever before. At the same time, they must protect faith in the judiciary and take care to maintain the dignity of the institution. Virtual space may have many pitfalls. But judges must not hide in an ivory tower and pretend that the networks have not captured us. We are not likely to find our way out. It makes sense to adapt, reorient ourselves and use the new ground to our advantage. judges included.*

## KEYWORDS

*Professional Ethics of Judges; Judges; Social Media; Czech Republic*

**Plná verze práce je dostupná z:** <https://dspace.cuni.cz/handle/20.500.11956/194866>

Diplomová práce autora Adama Simoty s názvem Soudci a sociální sítě pojednává – nejen v rámci České republiky – vysoce aktuální téma. Se soci-

álními sítěmi a jejich dopadem jsme se doposud jako společnost nesvedli uspokojivě vypořádat, soudce nevyjímaje. Nad to se jedná o téma na odborné úrovni nepřilíš zpracované, přičemž text správně poukazuje na skutečnost, že sociální sítě mohou v rámci soudcovského povolání zastat roli dobrého sluhy, ale i špatného pána.

Čtenáře může na práci dále zaujmout, že vedle klasických metod analýzy a syntézy využívá i přístupu empirického, když pracuje nejen s příspěvky soudců zveřejněnými na sociálních sítích, ale také s výsledky dvanácti polostandardizovaných rozhovorů se soudci na téma sociálních sítí a jejich užívání.

Zážitek ze čtení posiluje skutečnost, že autor neztrácí čas a prostor obvyklým klouzáním po povrchu obecných (profesně etických) pojmů a přistupuje rovnou k pojednání o vybraném tématu. Řečené mu umožňuje ponořit se do hloubky tématu, což dnešní čtenář vřele vítá. Pro čtenáře z právního prostředí navíc působí poutově zmiňované zakomponování sociologické metody vedení rozhovorů. V této souvislosti je třeba zmínit, že v případě, že by práce měla své kořeny výhradně v oboru sociologie, zřejmě by bylo třeba posílit část popisující metodologii vedení rozhovorů a výběr respondentů. Čtenáři-právnickovi však taková výtku mnohdy ani nepřijde na mysl. Naopak ocení důkladně provedenou analýzu právní úpravy a úpravy etických kodexů doplněnou poctivým vážením argumentů pro i proti různým způsobům působení soudců na sociálních sítích. Řečené pak může sloužit jako poučení, díky kterému soudce svede užívání sociálních sítí udržet ve zmiňované roli služební, nikoli panské.

Práce je psána čtivě a lehkou rukou, místy na hranici apelu *policy paperu*. (Např. „*Pochopení a efektivní využití moderních platforem může být jednou z mála cest, jak útokům efektivně čelit. Dezinformátoři sílu sociálních sítí pochopili, obranyschopná demokracie by neměla zůstat pozadu.*“) Zdá se nicméně, že zatímco dřívější doba k „názorovějším“ textům přistupovala s podezřívavostí, doba dnešní naopak kritizuje snahu působit zdánlivě neutrálně. I v tomto parametru je tedy text práce textem aktuálním. Závěrem lze konstatovat, že text je pěkným a užitečným příspěvkem začínajícího autora do důležité probíhající debaty.

---

*Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).*

---

## DANG, M.: PRÁVNÍ ASPEKTY GENERATIVNÍ UMĚLÉ INTELIGENCE

IRENA HOLCOVÁ<sup>7</sup>

***DANG, M.: Právní aspekty generativní umělé inteligence. 2024, rigorózní práce, Univerzita Karlova, Právnická fakulta, 109 s.***

### ANOTACE

*V posledních letech jsme svědky pokroku v oblasti generativní umělé inteligence. Na trh byly uvedeny nástroje, které jsou schopny produkovat texty, obrázky, zvuk a videa, a to v kvalitě prakticky nerozpoznatelné od obsahu vytvořeného člověkem. Tento technologický pokrok s sebou přináší nové právní výzvy, které zahrnují otázky využívání autorských děl k trénování AI, problematiku deepfake, šíření dezinformací (fake news) a určování autorství výstupů generativní AI. Předkládaná rigorózní práce zhodnocuje současnou právní úpravu v České republice a na úrovni EU, která se snaží tyto otázky harmonizovat. V úvodu práce autor poskytuje mezioborový pohled na generativní umělou inteligenci, který propojuje technické a právní aspekty s cílem usnadnit pochopení této složité problematiky i osobám bez technického vzdělání. Kromě toho obsahuje práce výklad k relevantní právní úpravě, která se k této problematice vztahuje, a to především s důrazem na odvětví autorského práva. Těžištěm práce je tzv. „životní cyklus“ generativní umělé inteligence. Autor provází čtenáře různými fázemi vývoje generativní umělé inteligence, od shromažďování a zpracování trénovacích dat až po samotnou fázi generování nového textu, obrázku nebo jiného obsahu. V každé fázi jsou identifikována právně relevantní jednání subjektů (autorů, poskytovatelů AI, uživatelů) a jejich potenciální právní důsledky, zejména pro*

<sup>7</sup> JUDr. Irena Holcová je akademickou pracovnící Centra práva duševního vlastnictví (předchozí označení do roku 2022 Ústavu autorského práva, práv průmyslových a práva soutěžního) na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. Kontakt: holcova@prf.cuni.cz

právo autorské. Výklad je doplňován názornými příklady a zdůrazňuje praktické aspekty problematiky. Cílem práce je prokázat, že navzdory názorům o právním vakuu v této oblasti, stávající právní rámec v zásadě pokrývá mnoho relevantních aspektů generativní AI. Zároveň však poukazuje na to, že současná regulace dostatečně nereflektuje dlouhodobé negativní dopady, které masová produkce obsahu prostřednictvím AI může způsobit.

## KLÍČOVÁ SLOVA

Generativní umělá inteligence; deepfake; autorské právo

## ABSTRACT

*In recent years, we have witnessed significant advancements in generative artificial intelligence (AI). Tools have been introduced to the market that are capable of producing text, images, audio, or video at a level of quality that is virtually indistinguishable from content created by humans. This technological progress introduces new legal challenges, including the use of copyrighted works for AI training, issues surrounding deepfakes, the spread of misinformation (fake news), and determining authorship of AI-generated outputs. This rigorous thesis evaluates the current legal framework in the Czech Republic and at the European Union level, which seeks to harmonize these issues. At the outset, the author provides an interdisciplinary perspective on generative AI, connecting technical and legal aspects to facilitate the understanding of this complex issue for those without a technical background. In addition, the thesis offers an explanation of the relevant regulation, with a particular emphasis on copyright law. The core of the thesis is centered on the so-called "life cycle" of generative artificial intelligence. The author guides the reader through the various stages of generative AI development, from the collection and processing of training data to the actual generation of new text, images, and other content. In each stage, legally relevant actions of the involved parties (creators, AI providers, users) are identified, along with their potential legal implications, particularly with respect to copyright law. The explanation is supplemented by illustrative examples and emphasizes the practical aspects of the issue. The goal of the thesis is to demonstrate that, contrarory to opinions suggesting a legal vacuum in this*

*area, the existing legal framework largely covers many relevant aspects of generative AI. However, it also highlights that current regulation does not sufficiently address the long-term impacts that the mass production of content via AI may bring.*

## KEYWORDS

*Generative Artificial Intelligence, Deepfake, Copyright*

**Plná verze práce je dostupná z:** <https://dspace.cuni.cz/handle/20.500.11956/196009>

Jde o nové, nejen pro obor vysoce aktuální téma. Fenomén generativní umělé inteligence má s ohledem na všudypřítomnost obrovský globální dosah i potenciál. Je tak předmětem stále rostoucího zájmu zejména v poslední době a přináší z právního hlediska řadu otázek, na něž v zásadě neexistují jednoznačné názory v české ani v zahraniční odborné literatuře, závěry soudní praxe jsou ojedinělé. Cílem práce je analýza právních aspektů generativní umělé inteligence, a to zejména z pohledu práva autorského s ambicí poskytnutí mezioborového pohledu propojujícího technické a právní aspekty tak složité problematiky i laikům s cílem jejího snazšího pochopení. Zvolené téma lze považovat za velmi vhodné nejen z pohledu právní vědy, ale též aplikační právní praxe.

Téma je v úrovni vysoké náročnosti s ohledem na globálnost a složitost problematiky s nezbytností důkladné znalosti teoretické, znalosti právní úpravy a judikatury a současně i znalosti technické. Vyžaduje tak důkladné studium a komparaci nejen české, ale zejména zahraniční literatury, právních předpisů – českých i unijních, jakož i souvisejících dokumentů, včetně vývojových návrhů, odborných názorů nauky a odborné veřejnosti a též relevantní judikatury. Metoda je zejména analytická, popisná, komparativní a syntetická.

Vlastní práce je systematicky, logicky a přehledně strukturována do dvou částí dále dělených do deseti věcných kapitol členěných do podkapitol, jak jsou specifikovány v obsahu práce. Práce dále obsahuje Úvod,

Titulní stranu, Prohlášení, Poděkování, Obsah, Závěr, Seznam použitých zkratek, Seznam použitých zdrojů, Název práce, Abstrakt a klíčová slova v českém a anglickém jazyce.

Rigorózní práce volně navazuje na diplomovou práci rigorozanta obhájenou v roce 2020. Autor se v rigorózní práci věnuje se zřejmou znalostí tématiky autorskoprávním aspektům fenoménu umělé inteligence zejména z pohledu českého autorského práva se zohledněním práva unijního, vybrané judikatury i názorů nauky. Část obecná obsahuje východiska pro následující stěžejní výklad včetně srozumitelného vymezení základních pojmů, technických principů i metod fungování generativní umělé inteligence, relevantního výkladu zejména české autorskoprávní úpravy a exkurzu k unijní harmonizaci práva umělé inteligence. Zvláštní část je věnovaná analýze životního cyklu generativní umělé inteligence ve všech jejích, podle autora zásadních, fázích (počínaje využíváním autorských děl pro trénování v rámci shromažďování, zpracování trénovacích dat a regulací procesu i mechanismů v zájmu ochrany a kompenzací tvůrců využívaných děl, analýzou právní povahy datasetu, vysvětlením nežádoucího plagiátorského chování generativní umělé inteligence, otázkou *deepfakes* a *fake news*, autorskoprávní povahou systémů generativní umělé inteligence a tak i jejich možné ochrany, konče samotnou fází generování nového textu, obrázků či jiného obsahu včetně analýzy možností autorskoprávní ochrany výstupů generativní umělé inteligence a související odpovědnosti). Díky odborným znalostem autora a jeho praktickým zkušenostem z oblasti umělé inteligence, zejména vývoje neuronových sítí, se mu podařilo naplnit jím vymezené cíle práce, a to zejména srozumitelnou formou poskytnout pro snadnější pochopení tak komplikované problematiky právní i technické veřejnosti interdisciplinární výklad problematiky. Vše v zájmu předcházení důsledků nepochopení problematiky ze strany právníků, které vede k nesprávným závěrům a nesprávné aplikaci právní úpravy, stejně jako nepochopení ze strany technické veřejnosti při vývoji a poskytování systémů generativní umělé inteligence. Činí tak navíc srozumitelným právním jazykem se soustředěním na podstatu té které zkoumané problematiky s vhodným doplněním výkladu o řadu příkladů. Závěrem lze konstatovat, že rigorózní práce představuje

v zásadě komplexní mezioborovou analýzu zkoumané tematiky s propojením jejích technických a právních aspektů. Úvahy jsou logické, zpracované, argumentačně podložené. Přijaté závěry či prezentované názory představují nesporně půdu pro další odbornou diskusi. Práce je zcela jistě přínosem jak pro nauku, tak i pro aplikační praxi. Bez pochyb si zaslouží pozornost právní i technické odborné veřejnosti.

---

*Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).*

---

## JOSEFIKOVÁ, D.: NÁMITKY PROTI ZÁPISU OCHRANNÉ ZNÁMKY

IRENA HOLCOVÁ<sup>8</sup>

**JOSEFIKOVÁ, D.: Námitky proti zápisu ochranné známky. 2025, rigorózní práce, Univerzita Karlova, Právnická fakulta, 116 s.**

### ANOTACE

Rigorózní práce „Námitky proti zápisu ochranné známky“ podává komplexní pohled na námitkové řízení a jednotlivé námitkové důvody, které je možné vznést vůči přihláškám nových ochranných známek.

V úvodu práce je čtenář seznámen s historií vzniku institutu ochranných známek a jejich právní úpravy. Dále je věnován prostor jednotlivým druhům ochranných známek a jejich definicím.

Následně práce popisuje průběh a náležitosti námitkového řízení, a to včetně nově uzákoněného práva přihlašovatele vznést vůči namítajícímu žádost o prokázání užívání namítané ochranné známky.

V hlavní části práce je pak předložen rozbor ustanovení § 7 zákona o ochranných známkách, který obsahuje všech osm námitkových důvodů, které by aktivně legitimované osoby mohly vůči nově přihlašovaným ochranným známkám vznést. V rámci těchto rozborů jsou jednotlivé námitky rozebrány s přihlédnutím k rozhodovací praxi Soudního dvora Evropské unie, národních soudů i Úřadu průmyslového vlastnictví České republiky, která předmětnou právní úpravu dotváří a čtenář má tak možnost lépe pochopit, jaké jsou obvyklé rozhodovací tendence a úvahy v rámci jednotlivých námitkových řízení. Zákon

---

<sup>8</sup> JUDr. Irena Holcová je akademickou pracovnicí Centra práva duševního vlastnictví (předchozí označení do roku 2022 Ústavu autorského práva, práv průmyslových a práva soutěžního) na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. Kontakt: holcova@prf.cuni.cz

*o ochranných známkách byl v roce 2019 výrazně novelizován, přičemž zmíněnou novelou byla do českého právního řádu transponována směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2436. V rámci analýzy jednotlivých námitkových bodů je proto čtenář seznámen i se změnami, které zmíněná novela do právní úpravy přinesla, jakož i kontextem a provázaností s transponovanou harmonizační směrnicí.*

*Čtenáři se tak po přečtení práce dostane ucelený obraz o tom, jakým způsobem se mohou osoby, které by mohly být přihlašovanými ochrannými známkami dotčeny na svých právech, bránit námitkami a jaké náležitosti musí taková obrana splňovat a současně získají představu o tom, jak je na podobné případy nahlíženo aktuální rozhodovací praxí.*

## **KLÍČOVÁ SLOVA**

*Ochranná známka; námitky; přihláška*

## **ABSTRACT**

*The rigorous thesis "Opposition to registration of the trademark" presents a comprehensive view of the opposition procedure and the individual grounds opposition that can be raised against applications for new trademarks.*

*In the first part of the thesis, the reader is introduced to the history of the institute of trademarks and its legal regulation. Further, attention is paid to each type of trademark and its definitions.*

*Subsequently, the thesis describes the process and requirements of opposition proceeding, including the newly enacted applicant's right to request the opponent to prove use of the opposed mark.*

*The main part of the thesis presents an analysis of the provision of Section 7 of the Trademark Act which contains all eight oppositions that actively entitled individuals could raise against the newly applied trademark. Within the framework of these analyses, the individual oppositions are analysed considering the decision-making practice of the Court of Justice of the European Union, national courts and the Industrial Property Office of the Czech Republic, which completes the legislation and thus the reader has the opportunity to better understand the usual decision-making tendencies and considerations during the as-*

*sessment of particular opposition. The Trademark Act was significantly amended in 2019, whereas the amendment transposed Directive (EU) 2015/2436 of the European Parliament and of the Council into Czech law. Within the analysis of each opposition, the reader is therefore also introduced to the changes that above mentioned amendment has brought to the legislation, as well as the context and interconnection with the transposed harmonisation directive.*

*After reading the thesis, the readers will get a comprehensive overview of how individuals can defend themselves by oppositions in case they might be affected by the newly applied trademark and what elements such a defence must meet. And at the same time they will get an idea of how similar cases are viewed in the current decision-making practice.*

## KEYWORDS

*Trade Mark; Opposition; Application*

**Plná verze práce je dostupná z:** <https://dspace.cuni.cz/handle/20.500.11956/196372>

Dané téma Námitky proti zápisu ochranné známky je oblastí, která se zabývá klíčovými a stále aktuálními známkoprávními otázkami dlouhodobě a průběžně řešenými v teorii i praxi, neboť se zde soustředí významná, ne-li převažující část známkové sporné agendy (druhou část tvoří řízení týkající se absolutních důvodů zápisné nezpůsobilosti, typicky rozlišovací způsobilost). Zároveň se právní úprava i aplikační praxe vyvíjí, a to poměrně zásadně. Zde připomeňme nedávnou známkoprávní harmonizační Směrnici 2015/2436 i změny v systému známky EU), což práci nepochybně činí aktuální, nehledě na její praktický dosah (viz dále). Téma tak stále lze považovat za vysoce vhodné nejen z pohledu právní vědy, ale též aplikační právní praxe.

O nárocích na teoretické znalosti, vstupní údaje a jejich zpracování či použité metody nelze mít pochyb. Jakkoli se práce zabývá námitkovými řízeními u českých národních ochranných známek, nutno mít na paměti, že

celý koncept námitkových řízení (procesní i hmotněprávní stran jednotlivých námitkových důvodů) vychází z evropského komunitárního pojetí, které musí autorka do hloubky znát. A to jak legislativní vývoj, a především dlouhou řadu známkoprávních rozhodnutí evropského známkového úřadu (EUIPO) a SDEU, kdy bez určité praxe v oboru není ani možné problematice správně porozumět. Je v tomto ohledu velkým přínosem, že autorka dané téma zná také ze své praxe, na což ukazuje též její styl vyjadřování, kdy komentuje a konfrontuje jednotlivá právní pravidla s poznatky aplikační praxe, citujíc dostatečné zdroje z hojné rozhodovací činnosti (český Úřad průmyslového vlastnictví, správní soudy) i z literatury. Použité metody jsou zejména deskriptivní a analytická, ale i historická, nechybí ani komparace. Práci lze označit za svého druhu „manuál“ či „rukověť“ do dané problematiky námitkových řízení.

Posuzovaná práce je logicky a zcela srozumitelně členěna, kdy po exkurzu do problematiky ochranných známek v úvodních částech následují partie věnované (vedle námitkového řízení jako takového) jednotlivým námitkovým důvodům, sledujících systematiku a členění ustanovení § 7 zákona o ochranných známkách. Zde pak autorka rozvádí dílčí podotázky, včetně např. posuzování pravděpodobnosti záměny (včetně tzv. kompenzační teorie), konceptu průměrného spotřebitele, prokazování dobrého jména ochranné známky, prokazování užívání starších nezapsaných označení anebo posouzení kolize se staršími autorskými právy, průmyslovými právy či právy na ochranu osobnosti. Autorka v závěru hodnotí výstupy své práce s jí určenými cíli, resp. též shrnuje své úvahy *de lege ferenda*, čímž jen potvrzuje jednotící linii a ucelenost své práce.

Hodnoceno skrze záměr rigorózní práce, jímž je poskytnutí vhledu do problematiky námitek proti zápisu ochranných známek, lze uzavřít posouzení konstatováním, že tento záměr byl naplněn. Jak již výše naznačeno, práce je manuálem svého druhu v dané oblasti, kdy zvláště rozsáhlé užití judikatury (včetně ilustrativních příkladů) je vysoce přínosné. Jednotlivým námitkovým důvodům je věnován dostatečný prostor, i když vzhledem k jejich množství musela autorka mnohé vynechat, a hlavně volit úspornější, popisnou metodu. Samozřejmě, každý z námitkových důvodů by

mohl být samostatným tématem pro rigorózní či jinou práci, což by vedlo k mnohem větší propracovanosti *de lege lata* i *de lege ferenda*. Tak např. u kolize přihlašované ochranné známky s autorským dílem vzniká celá řada zásadních otázek, kterým se práce nevěnovala a vzhledem ke zvolenému záměru a členění ani věnovat nemohla, např. posuzování originality autorských děl či dokazování.

Autorka by také mohla dopřát větší prostor svým vlastním úvahám *de lege ferenda* či kritičtějším komentářům k současnému vývoji, byť je práce v určitém rozsahu obsahuje. Takto by bylo možné více rozvést např. otázky spojené se zrušením námitkového důvodu dříve obsaženého v § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, umožňujícího brojit proti zápisu ochranné známky, která nebyla podaná v dobré víře. Nabízí se zde kontext nekalosoutěžní ochrany, která je pravidelným „druhým“ titulem ochrany v civilních soudních řízeních v primárně známkoprávních věcech. I přes tyto podněty lze však považovat práci za kvalitní příspěvek ke známkoprávnímu diskurzu. Práci doporučuji zejména čtenářům s bližším zájmem o zvolenou tematiku.

---

*Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).*

---

## FERDUS, O.: OCHRANA SOUKROMÍ ONLINE: FENOMÉN "PAY OR OK"

FRANTIŠEK KASL<sup>9</sup>

***FERDUS, O.: Ochrana soukromí online: Fenomén "Pay or OK". 2025, závěrečná práce programu LL.M. v právu informačních a komunikačních technologií, Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 107 s.***

### ANOTACE

*Práce analyzuje soulad modelu Pay or OK (Consent or Pay) s platnou právní úpravou EU na ochranu osobních údajů. Práce se zaměřuje také na otázku, zda současná právní úprava a stanoviska relevantních úřadů reflektují dostatečně požadavky a potřeby provozovatelů vybraných online služeb a poskytovatelů on-line obsahu. Zvláštní důraz je kladen zejména na poskytovatele mediálního obsahu v ČR využívající tento model. Zásadní částí práce je potom analýza a hodnocení stanovisek Evropského sboru pro ochranu osobních údajů (EDPB) a vybraných společností poskytujících online služby či obsah.*

### KLÍČOVÁ SLOVA

*Ochrana osobních údajů; souhlas; Pay or OK; Consent or Pay; obecné nařízení o ochraně osobních údajů*

### ABSTRACT

*The thesis analyzes the compliance of the Pay or OK (Consent or Pay) model with the current EU legal framework for personal data protection. The thesis also*

---

<sup>9</sup> JUDr. Ing. František Kasl, Ph.D. je odborným pracovníkem Centra vzdělávání, výzkumu a inovací v informačních a komunikačních technologiích Fakulty informatiky a Ústavu práva a technologií Právnické fakulty Masarykovy univerzity. Kontakt: frantisek.kasl@mu-ni.cz

*focuses on whether the current legal framework and positions of relevant authorities adequately reflect the requirements and needs of selected online service operators and online content providers. Special emphasis is placed on media content providers in the Czech Republic using this model. A crucial part of the thesis is the analysis and evaluation of the positions of the European Data Protection Board (EDPB) and selected companies providing online services or content.*

## KEYWORDS

*Personal Data Protection; Consent; Pay or OK; Consent or Pay; General Data Protection Regulation*

**Plná verze práce je dostupná z:** <https://is.muni.cz/th/v2npx/>

Autor si zvolil vysoce aktuální téma, které je poměrně náročné na uchopení vzhledem ke své centralitě pro nastavení významných obchodních modelů digitální ekonomiky i testování základních tezí unijního přístupu ke koncepci ochrany osobních údajů. Nadto se téma v současné poměrně dynamicky vyvíjí, jelikož jsou zveřejňována či připravována výkladová stanoviska a vodítka regulatorních orgánů, která budou mít zásadní vliv na další výklad stěžejních prvků dané problematiky.

Autor v úvodu práce poskytl dobrý kontext pro zvolené téma i vhodné vysvětlení zaměření práce, zvolené perspektivy, cílů práce a formuloval i výzkumnou otázku. Práce svým obsahem tomuto zaměření odpovídá a k popsáním cílům vhodně směřuje. Na výzkumnou otázku navazuje autor i v závěru práce, kdy se s ní přiměřeně vypořádává na s. 94. Práce tak naplňuje zadání i definované cíle práce.

Práce je vhodně rozdělená do pěti obsahových kapitol, ve kterých autor systematicky analyzuje řešenou problematiku a postupně skládá podklady pro závěrečné zhodnocení a vypořádání se s výzkumnou otázkou. Práce je psána čtivou formou s odbornou erudicí a založena na důsledné rešerši a analýze citovaných zdrojů.

Kapitola 2 poskytuje vhodný úvod do problematiky skrze shrnutí modelů pay or ok. Významné rozhodnutí SDEU ve věci Meta je vhodně shrnuto. Autor jde do dostatečné hloubky a vnímá odlišnosti v jednotlivých modelech, které s předplatným nemusejí nezbytně nutně přinášet omezení sběru údajů pro behaviorální reklamu, pouze zobrazování behaviorální reklamy danému uživateli v rámci poskytované služby. Dobře zpracované je i srovnání s modelem Paywalls, autor zde identifikoval stěžejní odlišnosti.

Kapitola 3 obsahuje s ohledem na celkový rozsah práce poměrně zbytečně podrobný komentovaný popis základních zásad zpracování a právního rámce dle GDPR a ePrivacy směrnice. Autor prokazuje důslednou orientaci v problematice, vč. odlišování významu zásady korektnosti, resp. spravedlnosti v různých zněních předpisu. Formulace "Vzhledem k tomu, že v případě modelu Pay or OK se zpracování údajů může s ohledem na využití cookies, a tedy s odkazem na směrnici ePrivacy, řídit pouze souhlasem uživatele" na s. 35 pokládám za nevhodně zkratkovitou. Požadavek souhlasu se v rámci směrnice omezuje pouze na cookies a podobné nástroje, v rámci užívání služby však uživatel zpravidla zadává či sdílí s poskytovatelem řadu dalších údajů, které nejsou sbírány cookies, ale jsou třeba vyplněny do profilu uživatele či zadány do vyhledávání a jejich právní režim při užití v behaviorální reklamě nutně pod směrnicí ePrivacy nespadne.

Autor v práci velmi vhodně operuje se dvěma perspektivami, jak lze nahlížet na předplatné v rámci pay or ok modelu - A) poplatek za službu nebo B) poplatek za soukromí. Co však autor v rámci práce přiměřeně nevnímá ani v této části, ani později, je, že volba ohledně využívání služby není nevyhnutelně spojena s volbou ohledně behaviorální reklamy. Problematika ústřední pro model A) je, zda lze osobní údaje přijmout jako platidlo za službu. Pro model B) je centrální, zda má ochrana osobních údajů uživatele přednost před právy či nároky, které si může konstruovat poskytovatel služby a uživatel se tedy musí "vyplatit" ze sledování nebo je tento pohled nepřijatelný pro rozpor se základními premisami unijního právního rámce ochrany osobních údajů. Autor se v úvodu i závěru práce přihlásil k nahlížení na problematiku z pohledu provozovatelů a tedy k primárnímu sledování modelu A). V tomto ohledu se však práce nedostatečně věnuje otáz-

ce osobních údajů jako platidla, resp. autor ji místy pro své teze přijímá jako danou, byť k tomu nepředkládá dostatečné zdůvodnění. Tím notně oslabuje své komentáře, jako např. "Uživatel má dle mého názoru nicméně možnost svobodné volby, zda chce službu či obsah využívat. V případě, že zná všechny parametry nabízené služby, může se svobodně rozhodnout, že za takových podmínek ji využívat vůbec nebude" na s. 37 a na řadě míst dále v textu.

Kapitola 4 poskytuje podrobnou analýzu souhlasu dle GDPR, byť jde z hlediska řešené problematiky o poněkud nadbytečně detailní cvičení s ohledem na vývoj výkladu pro řešenou problematiku v návaznosti na stanovisko EDPB. To však autor v úvodu otevřeně deklaruje a daný rozbor je autorem kvalitně zpracovaný. Analýza situace z pohledu modelu společnosti Seznam je zdařilá. V kontextu svobodného souhlasu autor sice zmiňuje požadavek na možnost odvolání souhlasu, ve vztahu k variacím modelu pay or ok ale už naplnění tohoto požadavku dále nesleduje, což je škoda.

V kapitole 5 autor poskytuje dobře zpracovanou kritickou analýzu stanoviska EDPB 8/2024 a identifikaci jeho výkladových nedostatků a problematické aplikace. Autor nepřiměřeně upozadil skutečnost, že dané stanovisko je svým významem spíše dočasné, jelikož EDPB intenzivně ve spolupráci se stakeholdery připravuje vodítka, u kterých lze předpokládat, že řadu kritizovaných částí vyjasní nebo pojmu jinak.

Jak autor dále v textu vhodně zdůrazňuje, role EDPB je nahlížet na problematiku primárně optikou ochrany osobních údajů, což může vzhledem ke komplexitě regulačních rámců, které se problematiky dotýkají být v určitých směrech krátkozraké. Z této perspektivy je však dle mého názoru zjevný akcent na tři argumenty EDPB. 1) Právní základ souhlasu pro zpracování osobních údajů pro behaviorální reklamu musí naplnit požadavek svobodné volby, tzn. nelze tento souhlas použít jako platidlo, lze buďto poskytovat službu zdarma nebo placenou službu, ale zpracování osobních údajů pro behaviorální reklamu musí být dobrovolná volba uživatele a nemá do této úvahy vstupovat. 2) Je rozdíl, když je volba dána novým uživatelům a stávajícím uživatelům, protože u stávajících uživatelů je již na

službu navázána minulá aktivita, která jim nedává srovnatelnou svobodu volby jako u nových uživatelů/služeb. 3) Některé služby digitální společnosti, které byly dlouhodobě postaveny na modelu přístupu zdarma se staly za uplynulou dekádu natolik ústřední (vyhledávač Google, sociální síť Facebook apod.) pro většinu evropské společnosti, že by bylo společensky problematické, pokud by plně přešly na režim předplatného (což je z hlediska poskytovatelů validní volba). Měla by tedy být zachována verze služby, která bude i nadále přístupná zdarma, ale zároveň nesmí být narušena premisa svobodného souhlasu, tedy tento přístup nesmí být vynucen souhlasem s behaviorální reklamou. Za sebe to vnímám tak, že se tím otevírá otázka kompenzace těchto volně dostupných verzí služeb skrze mechanismus kompenzace soukromého provozovatele skrze veřejné prostředky (variace na televizní poplatky na provoz veřejnoprávní televize). Záměrem předchozích vět není kritika odborného zpracování práce, ale spíše ocenění důsledné a detailní analýzy, kterou autor provedl reakcí na formulované teze a nabídnutím prostoru pro další diskuzi. Svou důslednost autor prokazuje např. zachycením odlišné textace judikátu SDEU ve věci Meta mezi německým a anglickým zněním (s. 77).

Kapitola 6 je z převážné části shrnutí Společného vyjádření SPIR a ČUV ke stanovisku EDPB, které je doplněno o autorovy validní komentáře. Autor zde např. na s. 90 vhodně pracuje s výše zmíněným odlišením perspektivy platby za službu/obsah a platby za soukromí/nesledování. Naopak na s. 92 sice má validní připomínky ke stanovisku EDPB, ale opomíjí skutečnost, že jsou připravována vodítka EDPB a že např. 18. listopadu 2024 proběhla za tímto účelem diskuze zainteresovaných stran, po které autor v závěru kapitoly volá ([https://www.edpb.europa.eu/news/news/2024/takepart-edpb-stakeholder-event-upcoming-guidelines-consent-or-pay\\_en](https://www.edpb.europa.eu/news/news/2024/takepart-edpb-stakeholder-event-upcoming-guidelines-consent-or-pay_en)).

V závěru autor vhodně sumarizuje poznatky nabyté a představené v předchozích kapitolách, jasně formuluje svou pozici a vypořádává se s výzkumnou otázkou. Přes kvalitní zpracování však dle mého názoru autorovy argumenty oslabuje, že se v práci dostatečně nevypořádal s otázkou přípustnosti nahlížení na osobní údaje jako alternativní platidlo, na čemž své názory a závěry staví.

---

*Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).*

---

## **SZABÓ, M.: SVOBODA PROJEVU NA INTERNETOVÝCH PLATFORMÁCH**

FRANTIŠEK KASL<sup>10</sup>

**SZABÓ, M.: Svoboda projevu na internetových platformách. 2025, diplomová práce, Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 128 s.**

### **ANOTACE**

Diplomová práce se zabývá svobodou projevu na online platformách v kontextu Nařízení o digitálních službách (DSA) a souvisejících pravomocí koordinátorů digitálních služeb (DSCs). Cílem práce je zhodnotit, jak mohou tyto národní instituce přispět k ochraně svobody projevu online. Obecná část práce popisuje nařízení DSA a relevantní kompetence DSCs. Zvláštní část se zaměřuje na praktické využití a institucionální nastavení národních úřadů. Práce zároveň prezentuje roli DSCs při ochraně svobody projevu na případových studiích Irska, Německa a Rumunska. Z nich pak vyvozuje doporučení.

### **KLÍČOVÁ SLOVA**

Svoboda projevu; internetové platformy; systémová rizika; DSA; akt o digitálních službách; koordinátoři digitálních služeb; DSC; moderace obsahu

### **ABSTRACT**

*The thesis deals with freedom of speech on internet platforms in the context of the Digital Services Act (DSA) and the related powers of Digital Service Coordinators (DSCs). The aim of the thesis is to assess how coordinators contribute*

---

<sup>10</sup> JUDr. Ing. František Kasl, Ph.D. je odborným pracovníkem Centra vzdělávání, výzkumu a inovací v informačních a komunikačních technologiích Fakulty informatiky a Ústavu práva a technologií Právnické fakulty Masarykovy univerzity. Kontaktní e-mail: frantisek.kasl@muni.cz

*to the protection of freedom of expression online. The general part of the thesis describes the DSA regulation and the relevant competences of the DSCs. The specific part focuses on the practical competences and institutional settings. The thesis also presents the role of DSCs through case studies of Ireland, Germany and Romania.*

## KEYWORDS

*Freedom of Expression; Online Platforms; Systemic Risks; Digital Services Act; Digital Service Coordinators; Consent Moderation*

**Plná verze práce je dostupná z: <https://is.muni.cz/th/gpts/>**

Autor si zvolil téma vysoce aktuální a do značné míry náročné s ohledem na novost předmětné právní úpravy a dynamický vývoj jejího výkladu a aplikace v praxi. Toto následně přiměřeně reflektoval zahrnutím tří případových studií, skrze které dobře zacílil diskuzi na nejvýznamnější rysy řešené problematiky.

Za cíl si autor v úvodu práce stanovil zhodnotit, jakou roli hrají koordinátoři zřízení národními státy podle regulace DSA při ochraně svobody projevu na internetu, z čehož formuloval výzkumnou otázku "Jakým způsobem mohou národní koordinátoři svoje kompetence efektivně využít k tomu, aby chránili, či naopak omezovali, svobodu projevu online?" Práce je zdařile strukturovaná tak, že čtenáři poskytuje podrobné pojednání směřující k tomuto cíli a v závěru autor poskytuje nejen dobře argumentovanou odpověď na výzkumnou otázku (s. 104), ale též výstižně shrnuje stěžejní části textu a poskytuje tak přehledné "manažerské shrnutí" (s. 100-103).

Hned na úvod si dovolím celkové zhodnocení práce, a to, že se jedná o práci, která je svou kvalitou značně nadstandardní a představuje hodnotné pojednání o důležitém aspektu regulace digitálních služeb. Autor prokazuje značnou akademickou vyspělost a schopnost důsledné práce s dostupnými zdroji, reflexi širšího kontextu, výstižných shrnutí komplexní právní úpravy i dobře argumentovaných postojů a komentářů. Práce má jasnou a logickou strukturu. Oceňuji zařazení případových studií Irska, Ru-

munska a Německa i jeho vysvětlení. Výzkumná otázka je zvolena uvážene a cílí na jádro problematiky. Autor na s. 20 výstižně odlišuje rizika spojená s nečinností národních koordinátorů a naopak rizika spojená s jejich neefektivní činností a formuluje paradigmaty, která se v práci následně znatelně odrážejí.

V kapitole 2 je autorem poskytnut robustní teoretický základ právního pojetí svobody projevu, který má velmi solidní zpracování a poukazuje na důslednou řešerši zdrojů i autorovu orientaci v širší problematice. Zde i v následujících kapitolách autor čerpá ze širokého okruhu související odborné literatury, u které opakovaně prokazuje schopnost její reflexe při zpracování vlastního odborného textu.

V kapitole 3 je představena předmětná úprava koordinátorů digitálních služeb (DSC) v nařízení o digitálních službách (DSA). Velmi oceňuji, že autor disciplinovaně a transparentně soustředí svou pozornost na instituty související s tématem práce a nezaplňuje tedy práci nadbytečnou "vatou". V této části bych pak vyzdvihl autorovu polemiku a logickou argumentaci vlastních pohledů v podkapitole 3.2.2, zvláště ohledně institutu důvěryhodných oznamovatelů.

Kapitola 4 je zaměřena na výlučné kompetence národních koordinátorů. I tato část je zpracována na vysoké úrovni, je však na místě upozornit, že autor v podkapitole 4.1.1 a 4.1.2 nepřesně pojednává o udělení statusu důvěryhodného oznamovatele a prověřeného výzkumného pracovníka jako o certifikaci. V podkapitole 4.2 je představen a dobře okomentován příklad irského DSC. Autor zde zahrnul i srovnání s nedostatky vymáhání povinností dle GDPR irským dozorovým úřadem a zdárně propojuje tento exkurz se svým zhodnocením předpokladů účinnosti fungování irského DSC. Dále autor v práci poskytuje dobrý rozbor nedávného vývoje dynamiky interakce velkých platform a politické reprezentace, přičemž vystihuje i geopolitický rozměr americko-evropských vztahů, který aktuálně dokládá i překvapivě nízká sankce udělená Komisí společnosti Meta v dubnu 2025 za porušení DMA v souvislosti s modelem pay or ok. V podkapitole 4.2.3 autor poskytuje dobré zhodnocení předpokladů pro naplnění role DSC. Výstižná je také poznámka autora o možném.

Kapitola 5 se věnuje kompetencím, které národní koordinátoři sdílejí s Komisí, tedy problematice velmi velkých online platform (VLOPs). I zde autor zvolil vhodné případové studie nedávných prezidentských voleb v Rumunsku a parlamentních voleb v Německu. Práce obsahuje střídme a vyvážené zhodnocení komplexní otázky povinností společnosti TikTok ve vztahu k rumunským volbám s důslednou řešší zdrojů, které jsou řádně reflektovány v argumentaci autora. Na dobré úrovni je také pojednání o kodexech chování dle čl. 45 DSA a komentář o jejich ne zcela dobro volné povaze pro VLOPs (s.85-86). Zdařilé je i pojednání o krizových stavech včetně výstižných komentářů a zhodnocení autorem, které vedou mmj. k zajímavým úvahám o hrozbě politického vlivu na postoj Sboru k vyhlášení krizového stavu (s. 93).

Kapitola 6 je diskuzní kapitolou ohledně budoucího vývoje a doporučení autora a obsahuje především validní apel na kvalitu expertízy obsazení DSC na s. 95-96, ale též dobré zhodnocení geopolitických vlivů na aplikaci nařízení i rizik přílišného paternalismu Komise (s. 98-99).

V závěru je důsledně reflektována výzkumná otázka zvolená v úvodu práce a formulován výsledný postoj autora. Současně je zde již výše zmíněné "manažerské shrnutí" hlavních bodů z předchozích částí práce.

Celý text je přes svůj značný rozsah úzce provázán s řešenou problematikou a autor celkově poskytuje velmi čtivé a informačně bohaté pojednání, které dle mého názoru obohacuje odborný diskurz značně nad rámec požadavků na diplomovou práci a zaslouží si pozornost širšího odborného publika.

---

*Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).*

---

# SVOBODA, V.: BITCOIN V KONTEXTU ČESKÉHO PRÁVA: ANALÝZA PRÁVNÍ POVAHY A DAŇOVÝCH DOPADŮ

MICHAL KOZIEŁ<sup>11</sup>

**SVOBODA, V.: Bitcoin v kontextu českého práva: Analýza právní povahy a daňových dopadů. 2024, diplomová práce, Univerzita Palackého v Olomouci, Právnická fakulta, 67 s.**

## ANOTACE

Diplomová práce se zabývá právní povahou a vybranými daňovými aspekty Bitcoinu v českém i mezinárodním právním kontextu. Cílem práce je analyzovat, zda Bitcoin splňuje definiční znaky peněz a měny, a zhodnotit jeho právní postavení na základě ekonomických teorií a právní praxe. Práce se rovněž zaměřuje na daňové dopady spojené s držením a transakcemi s Bitcoinem v České republice a nabízí srovnání s přístupy jiných států. První kapitola se věnuje úvodu do problematiky a stanovuje hlavní cíle a výzkumné otázky diplomové práce. Druhá kapitola je zaměřena na definici a vysvětlení klíčových pojmů, jako jsou virtuální aktiva a blockchain, které tvoří základ pro další analýzu. Ve třetí kapitole je analyzováno, zda Bitcoin naplňuje funkce peněz a měny, přičemž je použit případ El Salvadoru, kde Bitcoin získal status zákonného platidla, jako příklad pro hodnocení potenciálních aplikací v jiných státech. Čtvrtá kapitola se zaměřuje na daňové aspekty Bitcoinu v českém právním řádu, včetně analýzy současné legislativy a její aplikace na obchodování s virtuálními aktivy, časového testu a dalších relevantních faktorů. Diplomová práce si klade za cíl odpovědět na

---

<sup>11</sup> Dr.Mgr. Michal Kozieł, Ph.D. je odborným asistentem Katedry správního práva a finančního práva na Právnické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Kontakt: [michal.koziel@upol.cz](mailto:michal.koziel@upol.cz)

otázky, zda Bitcoin může být klasifikován jako měna či peníze z hlediska české legislativy, a jakým způsobem by měly být zdaněny transakce a držení Bitcoinu. Práce se také snaží reflektovat mezinárodní trendy a navrhnout možné směry pro budoucí úpravy českého právního rámce v oblasti virtuálních aktiv.

## KLÍČOVÁ SLOVA

*Bitcoin; měna; peníze; virtuální aktiva; zákon o daních z příjmů*

## ABSTRACT

*The thesis addresses the legal and tax aspects of Bitcoin in both Czech and international contexts. The aim is to analyze whether Bitcoin meets the definitions of money and currency and to assess its legal status based on economic theories and legal practice. The thesis also focuses on the tax implications of holding and transacting with Bitcoin in the Czech Republic, offering a comparison with approaches from other countries. The first chapter introduces the topic and outlines the main objectives and research questions of the thesis. The second chapter defines and explains key concepts, such as virtual assets and blockchain, which form the foundation for further analysis. The third chapter examines whether Bitcoin fulfills the functions of money and currency, using the case of El Salvador, where Bitcoin was granted legal tender status, as an example to evaluate potential applications in other states. The fourth chapter focuses on the tax aspects of Bitcoin within the Czech legal framework, including an analysis of current legislation and its application to trading with virtual assets, the time test, and other relevant factors. The thesis aims to answer whether Bitcoin can be classified as currency or money under Czech law and how transactions and holdings of Bitcoin should be taxed. The thesis also seeks to reflect international trends and propose possible directions for future amendments to the Czech legal framework regarding virtual assets.*

## KEYWORDS

*Bitcoin; Currency; Income Tax Act; Money; Virtual Assets*

**Plná verze práce je dostupná z:** <https://theses.cz/id/w73vfq>

Diplomant si jako téma své diplomové práce vybral oblast kryptoaktiv, konkrétně pak jedné z nejznámějších kryptoměn – Bitcoinu. Toto téma je velmi ambiciózní, jelikož se jedná o oblast, u které prozatím chybí, resp. donedávna chyběla ucelená právní regulace. Téma tedy považují za aktuální i s ohledem na aktuální připravované změny v oblasti zdanění kryptoaktiv.

Zvolené téma z oblasti analýzy právní povahy Bitcoinu a jeho daňových dopadů je zajímavé tím, že se jedná o aktivum, které za prvé vykazuje vysokou volatilitu, a za druhé se čím dál více stává nástrojem, který rozšiřuje portfolia velkých investičních skupin. Téma tedy nabízí možnost zamyslet se vůbec nad tím, jakou právní povahu má toto kryptoaktivum a jaké jsou jeho daňové dopady. Diplomant se zhostil tématu důstojně a velmi dobře si s ním poradil, přičemž oceňuji zejména jeho vlastní názory, velmi podrobnou řešerši literatury, a také návrhy na případné změny právní úpravy do budoucna.

Práce je mimo úvodu a závěru, tvořena třemi hlavními kapitolami, které se vnitřně člení, a jež jsou pojmenovány takto: 1) Vymezení základních pojmů; 2) Povaha Bitcoinu dle ekonomických teorií a de lege lata; 3) Bitcoin v rovině zákona o DP.

Strukturu práce považují za odpovídající jejímu obsahu i rozsahu. Kapitoly na sebe logicky navazují, kdy diplomant nejprve obecně vymezuje základní pojmy a základní principy spojené s virtuálními aktivy a jejich fungováním, následně se věnuje již přímo Bitcoinu, aby závěrem analyzoval právní úpravu zdanění Bitcoinu v České republice. Diplomant velmi dobře shrnul v práci aktuální vývoj v dané oblasti a nebojí se uvádět i další aktuální teoretické i praktické poznatky ze zahraničí.

Diplomant napsal svou práci na zajímavé a praktické téma, které má zcela jistě potenciál iniciovat širší diskuzi týkající se zejména zdanění Bitcoinu. Diplomant de facto již na tuto diskuzi i navazuje a velmi vhodně shrnuje dosavadní poznatky. Téma zabývající se právní povahou a daňovými dopady virtuální měny Bitcoin ve vztahu k České republice považují za

vhodné pro zpracování do diplomové práce, a předloženou práci za jednoznačně přínosnou.

Diplomant nejprve seznamuje čtenáře s poznatky z oblasti teorie virtuálních aktiv, včetně vymezení základních pojmů, jejichž uvedení je nezbytné pro správné pochopení dalšího textu. Následně se již autor věnuje přímo Bitcoinu, jako hlavnímu tématu předložené práce. Stěžejní část práce vidím v kapitole č. 4, která je věnovaná problematice zdaňování Bitcoinu a způsobům, jak lze na tuto oblast pohlížet. Velmi pozitivně hodnotím zejména dvě věci. Za prvé diplomant provedl velmi podrobnou rešerši literatury, kdy se neomezoval pouze na tuzemskou literaturu, ale ve velké míře čerpal při psaní své práce i ze zahraničních zdrojů. Za druhé velmi oceňuji exkurzy autora do zahraničních reálií, kdy se diplomant vydává do různých zemí po celém světě, a na příkladech tam přijatých řešení, kriticky hodnotí situaci v České republice, a snaží se nabízet čtenáři vhodná řešení, která již fungují, nebo naopak nefungují v jiných státech.

---

*Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).*

---

## CHORVÁT, D.: VIRTUÁLNÍ MAJETEK

PAVEL LOUTOCKÝ<sup>12</sup>

**CHORVÁT, D.: Virtuální majetek. 2025, diplomová práce, Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 91 s.**

### ANOTACE

*Práce se zabývala virtuálním majetkem založeným na technologii DLT, k tomuto účely byly analyzovány pojmy jako virtuální svět, virtuální majetek, distributed ledger a blockchain. Práce se zaměřila na historický kontext vzniku technologie distribuovaného ledgeru a snažila se o korektní technické zachycení jeho aspektů. Zároveň se práce zabývá otázkou vlastnictví virtuálního majetku založeného na DLT, přičemž je speciální pozornost věnována NFT a jeho specifickým vlastnostem.*

### KLÍČOVÁ SLOVA

*NFT; DLT; Blockchain; Virtuální majetek; Bitcoin; Virtuální světy*

### ABSTRACT

*The thesis dealt with virtual assets based on DLT technology, for this purpose concepts such as virtual world, virtual assets, distributed ledger and blockchain were analysed. The thesis focused on the historical context of the emergence of distributed ledger technology and tried to capture its technical aspects correctly. At the same time, the thesis addresses the issue of DLT-based virtual asset ownership, with special attention to NFT and its specific characteristics.*

---

<sup>12</sup>JUDr. Pavel Loutocký, PH.D., BA (Hons) je odborným pracovníkem na Ústavu práva technologií Právnické fakulty Masarykovy Univerzity. Kontaktní e-mail: loutocky@muni.cz

**KEYWORDS**

*NFT; DLT; Blockchain; Virtual property; Bitcoin; Virtual worlds*

**Plná verze práce je dostupná z:** <https://is.muni.cz/th/sjcvs/>

Téma práce považuji za velmi aktuální a velmi vhodné ke zpracování. Ač je význam virtuálního majetku a souvislosti s jeho nakládáním a regulatorním uchopením diskutován již velmi dlouho, nelze zdaleka tvrdit, že by byly relevantní otázky vyřešeny. Dané je dáno jednak stále dynamickým vývojem a jednak komplexností řešené problematiky. Oceňuji tak, že se diplomant tématu věnuje. Vymezení práce je pochopitelné, nicméně celkově bych považoval za vhodnější přehledněji prezentovat klíčové zaměření na DLT a NFT, jelikož z názvu a úvodu práce ještě není zcela jasné zaměření specificky zejména na tato virtuální aktiva.

Diplomant stanovil cíle práce v úvodu a identifikoval čtyři dílčí otázky, na které se postupně v průběhu dalšího textu zaměřoval (viz strana 19). Cíle práce byly naplněny, je však nutno konstatovat, že v některých případech by bylo vhodné dané rozebrat detailněji a případně i v širším kontextu (jedná se například o kapitolu 3.3 v souvislosti s děděním virtuálních aktiv; to je sice dále rozebráno v kapitole 5.3 nicméně z mého pohledu poněkud fragmentovaně).

Hlavní výtku směřuji k samotné struktuře práce. V obecné rovině je práce poměrně přehledná, v dílčích podkapitolách je ale možno se v textu ve více případech ztratit. Jako příklad lze uvést již zmíněnou kapitolu 3.3 vs kapitolu 5.3, kde se autor věnuje otázkám souvisejícím s virtuálními aktivy (posléze pak specificky NFT). Koncepčně jsou kapitoly poněkud odlišné, jejich zaměření je jiné a zejména ve struktuře poněkud nelogické. Také v kapitole 5.3 se diplomant rovnou „vrhá“ do specifického rozboru modelové situace, aniž by text lépe uvedl. V textu se tak projevuje částečně i strukturální roztěkanost, bylo by vhodnější práci také lépe provázet.

Při představení cílů práce v úvodu diplomant v jedné závěrečné větě zmiňuje, že shrne nejdůležitější poznatky a závěry vybrané případové stu-

die ve věci *Free Holdings v. McCoy*. Nejedná se však zcela o případovou studii jako takovou (jedná se s píše o anotaci rozhodnutí s komentářem), bylo by ale hlavně vhodné tuto část práce již v úvodu více představit a mnohem lépe pak v rámci textu zakotvit (a to i například vzhledem k tomu, že práce se orientuje v druhé části více na českou právní úpravy, aby pak posléze diplomant rozebíral rozhodnutí amerického soudu) – jedná se zde o poznámku směřující zejména k vhodnějšímu systematictějšímu uchopení.

Oceňuji každopádně diplomantovu orientaci v tématu, dovolím si jen poznamenat, že úvodní kapitoly mohly být potenciálně více koncentrované. Jak bylo zmíněno částečně již výše, nepovažuji za zcela dostatečné propojení virtuálního majetku a virtuálního aktiva v textu. V práci tyto oblasti (a další) působí izolovaně a diplomant přechází z jedné na druhou, aniž by dle mého názoru více a vhodněji vysvětlil kýžené souvislosti (text propojuje poslední větou v kapitole 1.2.5, nicméně pojmově se s danými souvislostmi dle mého vhodně nevypořádává).

V druhé části práce (zejména od kapitoly 4 a dále) diplomant detailně rozebírá technologické aspekty tématu a vhodně prezentuje a shrnuje názory odborné veřejnosti. Tuto (a další) část považuji za hodnotnou (i když je stále někdy obtížné se v textu orientovat).

Práci považuji i přes výše uvedené výtky za nadstandardní, zejména co se týče hodnoty rozebíraného tématu a prezentovaných znalostí (a patrného zapálení). Bohužel však je dle mého názoru patrné, že by si práce zasloužila ještě více času, který by jak struktuře, tak někdy nepřehlednému výkladu a některým dílčím pochybením uvedeným výše pomohl.

## KOSAN, J.: COMPLIANCE POŽADAVKY NA DODAVATELE IT/IS POSKYTOVATELŮ PLATEBNÍCH SLUŽEB

PAVEL LOUTOCKÝ<sup>13</sup>

***KOSAN, J.: Compliance požadavky na dodavatele IT/IS poskytovatelů platebních služeb. 2025, závěrečná práce programu LL.M. v právu informačních a komunikačních technologií, Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 117 s.***

### ANOTACE

*Tato práce se zabývá regulací poskytovatelů služeb IKT z řad třetích stran, jež jsou činní pro poskytovatele platebních služeb. Jejím předmětem je porovnání regulatorních rámců PSD 2, NIS 2, DORA a obecných pokynů EBA k outsourcingu. Pozornost je věnována klíčovým pojmům, především „službě IKT“ a obsahuje shrnutí společných zásad, kterými se tato regulace projevuje ve vztahu k poskytovatelům služeb IKT. Zevrubné porovnání jednotlivých požadavků (aktuálních i nových) je doprovázeno nástinem možností, jak se s nimi může Poskytovatel SIKT prakticky vypořádat.*

### KLÍČOVÁ SLOVA

*Kybernetická bezpečnost; DORA; pokyny EBA k outsourcingu; služby IKT; poskytovatel služeb IKT*

---

<sup>13</sup> JUDr. Pavel Loutocký, Ph.D., BA (Hons) je odborným pracovníkem na Ústavu práva technologií Právnické fakulty Masarykovy Univerzity. Kontakt: loutocky@muni.cz

**ABSTRACT**

*This thesis deals with the regulation of third-party ICT service providers who provide their services to payment service providers. It compares the regulatory frameworks of PSD 2, NIS 2, DORA and the EBA guidelines on outsourcing arrangements. It focuses on key terms, in particular the 'ICT service', and includes a summary of the common principles through which the regulation impacts to ICT service providers. After a rough comparison of the requirements (current and new ones) the thesis outlines how an ICT service provider can deal with them in practice.*

**KEYWORDS**

*Cybersecurity; DORA; EBA Guidelines on Outsourcing Arrangements; ICT Services; ICT Service Provider*

**Plná verze práce je dostupná z:** <https://is.muni.cz/th/d3tuz/>

Zvolené téma práce považuji za originální, vysoce náročné a komplexní. Není to dáno jen specifičností postavení poskytovatelů platebních služeb, ale zejména vysoce komplexním regulačním rámcem, zejména pak v souvislosti s specifiky spojenými s moderními technologiemi. Neuvědomuji si pak, že by se (minimálně v českém právním prostředí) této problematice komplexně a v takové celistvosti věnovaly některé odborné publikace. Výběr tématu a rovněž přístup k jeho zpracování tak hodnotím velmi pozitivně.

Autor stanovil cíle práce v kapitole 1.1 a primárně odpovědět na to, jaké compliance požadavky v českém právním prostředí „dopadnou na Poskytovatele SIKT v souvislosti s poskytováním Služeb IKT Poskytovatelům PS“. Daný cíl pak doplnil vhodně o 5 dílčích otázek, které postupně v práci reflektuje. Cíle práce byly beze zbytku naplněny, nad očekávání se pak autor věnuje nejen jejich zodpovězení, ale zejména detailnímu vysvětlení či vyslovení nejasností, které se s danou problematikou pojí. Struktura práce velmi vhodně sleduje výše uvedené cíle práce a přehledně prezentuje jednot-

livá zjištění / doporučení, do kterých se promítají v průběhu celého textu autorovy připomínky pramenící z jeho zkušenosti a orientace v dané problematice (to se nejvíce projevuje v závěrečných kapitolách).

Metodologie zpracování práce je zvolena vhodně (což se projevilo pozitivně i v celkové systematice práce) a oceňuji, že autor zvolený přístup v návaznosti na panem profesorem Kyselou řečené „Budu přece číst, přemýšlet a psát!“ rozvedl. Přestože pak uvádí, že aplikoval především analytický přístup, vhodně rovněž provádí další syntézu získaných poznatků, které prezentuje. Vzhledem ke složitosti a komplexnosti problematiky by možná bylo v některých případech vhodné průběžně i více shrnout některé získané poznatky. Systematika práce vychází z vhodně nastaveného metodologického přístupu a dobře prezentuje postupně od obecného vymezení a právní úpravy specifické oblasti. Někdy by možná text zasloužil shrnutí zjištěného v některých částech textu, na druhou stranu dané autor více než dobře napravuje v závěrečných kapitolách (respektive pak v samotném závěru). Obsahové části práce lze máloco vytknout. Je to dáno jak precizním přístupem autora, tak zjevně jeho zapálením a zkušenostmi v oblasti regulace, kterou zvolil ke zpracování. To se pak dále velmi detailně projevuje nejen v prezentování relevantní právní úpravy na evropské a české úrovni, ale také, a to zejména, na vzájemném provazování a uvedení souvislostí, či v průběhu celého textu i rozebrání problematických či nejasných aspektů, které z (doslova si dovoluji tvrdit) konglomerátu regulace vyplývají. Za zdařilou pak považuji (mj.) kapitolu 5.7 včetně porovnání vzrůstajících povinností oproti předchozí úpravě. Přestože by možná šlo vytknout, že hodnocení pro porovnání nebylo stanoveno metodologicky zcela „čistě“, pro účely daného pochopení a srovnání dané vlastně nepovažuji za nikterak problematické a více než dostatečně přínosné. Velmi dobře je pak také uchopena kapitola 6, která čtenáře přehledně seznamuje s dílčími aplikačními aspekty, které byly rozebírány v práci. Přehlednosti velmi obtížně uchopitelného tématu tento přístup velmi prospívá.

---

*Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).*

---

## ŠENK, R: ROLE DŮVĚRYHODNÝCH OZNAMOVATELŮ V REGULACI DIGITÁLNÍCH SLUŽEB

JAKUB MÍŠEK<sup>14</sup>

**ŠENK, R: Role důvěryhodných oznamovatelů v regulaci digitálních služeb. 2025. závěrečná práce programu LL.M. v právu informačních a komunikačních technologií, Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 88 s.**

### ANOTACE

Závěrečná práce pojednává o roli důvěryhodných oznamovatelů v kontextu řešení nezákonného obsahu a výkladové nejistoty spojené s právním zakotvením tohoto pojmu v nařízení 2022/2065, nařízení o digitálních službách (DSA). V první části práce bude zajištěn výklad k odpovědnosti poskytovatelů za nezákonný obsah a představena role a význam důvěryhodných oznamovatelů v souvislosti s rostoucími společenskými riziky stinných stránek digitálních služeb. V druhé části práce je právní úprava podrobena výkladové analýze k novému institutu. V rámci rozboru budou reflektovány i vybrané adaptační zákony z některých členských států a dostupná zahraniční odborná literatura. Budou zkoumány mimo jiné hraniční příklady působnosti a způsobilosti oznamovatelů, jakož i požadavky na nezbytná technická a organizační opatření. Cílem analýzy bylo identifikovat výkladové nejistoty a rozdíly, a poskytnout na jejich základě doporučení pro výklad a aplikaci předmětné právní úpravy v českém právním prostředí.

---

<sup>14</sup> JUDr. MgA. Jakub Míšek, Ph.D. je odborným asistentem Ústavu práva a technologií Právnické fakulty Masarykovy univerzity. Kontaktní email: jkb.misek@mail.muni.cz.

## KLÍČOVÁ SLOVA

*Status důvěryhodného oznamovatele; nelegální obsah; služby informační společnosti; nařízení o digitálních službách (DSA); transparentnost a důvěryhodnost*

## ABSTRACT

*The final thesis discusses the role of trusted flaggers in the specific context of illegal content and the interpretive uncertainty associated with the 2022/2065 Digital Services Act (DSA). The paper is divided into two main parts: the first general part in the introductory chapters describes the responsibilities of service providers and the importance of notifiers in the digital environment. The second specific part provides an interpretative analysis of the legislation and other adaptation laws, including an analysis of the limits and aspects of certified status. The analysis identifies interpretative inaccuracies and weaknesses, when to propose recommendations for the application of the legislation in the Czech legal environment.*

## KEYWORDS

*Trusted Flagger Status; Illegal Content; Information Society Services; Digital Services Regulation (DSA); Transparency and Trustworthiness*

**Plná verze práce je dostupná z:** <https://is.muni.cz/th/qfffr/>

Hodnocená práce se zabývá velice aktuálním problémem, vycházejícím z nové právní úpravy, která (jak autor správně podotýká) v kontextu českého právního řádu ještě ani není kompletně legislativně upravena. Zároveň jde o téma, které je pro svoji šíři a dopad na fungování v kontextu internetu poměrně zásadní. Téma hodnotím jako spíše náročné, vzhledem k tomu, že pro jeho korektní zpracování je nezbytné dobře znát kontext dosavadní právní úpravy odpovědnosti ISP v podobě směrnice 2000/31/ES a zákona 480/2004 Sb., a zároveň vyžaduje schopnost kritické analýzy nové úpravy včetně dohledání průběžných legislativních materiálů.

Autor stanovil cíle práce v kapitole 1.1 jako „zajistit a analyzovat výhled do pozitivně-právní úpravy a předpokládaných aplikačních nepřesností ve vztahu ke klíčovému statusu důvěryhodného oznamovatele („trusted flagger“) a identifikovat nedostatky při zavádění technických a organizačních opatření. Objasnit jednotlivé postupy při získání kvalifikace a představit institut, který poskytuje určitá pravidla, která jsou relevantní při moderování obsahu a nejedná se v konečném důsledku o cenzurování obsahu, ale o pragmatický přístup, který může v online prostoru sehrát významnou úlohu pro zajištění bezpečného a důvěryhodného prostředí“. Tento cíl byl naplněn. Práce představuje podařenou deskripci nového institutu a může tak sloužit jako vhodný první krok k seznámení se s tímto konceptem, pokud o něm čtenář doposud moc neslyšel.

Z obsahového hlediska je práce obecně na dobré úrovni a její kvalita odpovídá stanovenému cíli. Jde o převážně deskriptivní text, ve kterém není mnoho prostoru pro autorovu kritickou analýzu nebo kreativnější posouzení dané situace. Práce je řazena systematicky, autor sleduje jasnou argumentační linii a zdařile tak předává informace, které chce předat. Po první kapitole, která představuje úvod a metodologické zakotvení práce, autor v kapitole 2 zasadí probírané téma do kontextu. Tato kapitola se věnuje obecně problematice odpovědnosti ISP za uživatelský obsah. Na jednu stranu musím ocenit, že se autor vyvaroval obvyklého problému závěrečných prací, spočívajícím v nadbytečné míře úvodního výkladu. Na druhou stranu však v tomto případě autor výklad zestručnil už příliš, až za hranu nepřesnosti. Například, očekával bych alespoň stručně zmíněné základní teze o odpovědnosti ISP za obsah uživatelů (tedy že celá úprava odpovědnosti ISP je výjimka z obecné odpovědnosti). Autor s tímto pracuje bez dalšího a pokud čtenář nezná kontext, vedlo by to ke zmatení. Obdobně, na s. 23 a následujících se věnuje podmínce nabytí konkrétní vědomosti. Opět ale opomíjí jasné zdůraznění, že ta se týká pouze ISP typu hosting. Konečně na s. 30 a následujících popisuje příkazy k odstranění obsahu jako by šlo o novinku v DSA. To však není pravda, podobné postupy probíhají už za současné právní úpravy (viz konkrétně české rozhodnutí ve věci Ulož.to).

Třetí kapitola představuje jádro práce z hlediska naplnění jejího cíle. Je zde představen institut důvěryhodného oznamovatele a je probrána jeho právní úprava v DSA a návrhu českého harmonizačního zákona. Jak jsem uvedl výše, jde o kvalitní deskriptivní text, který může posloužit jako dobrý vstup do dané problematiky. Ve čtvrté kapitole autor představuje problémy a nejasnosti, kterých si při své analýze povšiml. Jde o zajímavé postřehy, postrádám však alespoň náznak navrženého řešení, které by tyto problémy překlenulo.

---

*Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).*

---

# DOBIÁŠ, A.: NA CESTĚ KE KLIMATICKÉ NEUTRALITĚ: KAPACITNÍ MECHANISMUS JAKO NÁSTROJ ŘEŠENÍ POTÍŽÍ SE ZDROJOVOU PŘIMĚŘENOSTÍ

ANTONÍN PANÁK<sup>15</sup>

*DOBIÁŠ, A.: Na cestě ke klimatické neutralitě: Kapacitní mechanismus jako nástroj řešení potíží se zdrojovou přiměřeností. 2025, diplomová práce, Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 133 s.*

## ANOTACE

*Předmětem této diplomové práce je představení institutu kapacitního mechanismu a jeho relevance z hlediska řešení potíží se zdrojovou přiměřeností. Z toho důvodu jsou v diplomové práci popsány relevantní pravidla, která se k implementaci kapacitních mechanismů vztahují, jakožto také různé otázky a problémy, které s implementací kapacitních mechanismů v praxi i teorii souvisí.*

## KLÍČOVÁ SLOVA

*Kapacitní mechanismus; energetická bezpečnost; zdrojová přiměřenost*

## ABSTRACT

*The subject of this diploma thesis is the introduction of the concept of capacity mechanisms and their relevance in relation to addressing re-source adequacy concerns. For this reason, the diploma thesis describes the relevant rules which*

---

<sup>15</sup> Mgr. Antonín Panák, LL.M. je externím spolupracovníkem Ústavu práva a technologií na Právnické fakultě Masarykovy univerzity. Kontakt: antonin.panak@cz.ey.com

*correspond to the process of implementing capacity mechanisms as well as various questions and issues that inherently relate to capacity mechanisms in practice and in theory.*

## KEYWORDS

*Capacity Mechanisms; Energy Security; Resource Adequacy*

**Plná verze práce je dostupná z:** <https://is.muni.cz/th/ssfnm/>

Zvolené téma hodnotím jako relativně zajímavé a náročné, protože se jedná o novou oblast právní úpravy, která ani dosud nemá v českém právním řádu konkrétní odraz. Zvolená téma je tak minimálně poměrně náročné na práci se zdroji informací, odkazující na zahraniční právní úpravy nebo právní úpravu unijní. V neposlední řadě se jedná o téma náročné z hlediska přesahu do práva veřejné podpory, které podléhá poměrně dynamickému vývoji, a to nejenom právní úpravy veřejné podpory jako takové, ale také zajímavému vývoji judikatury. Dle mého názoru diplomant výběrem zvoleného tématu projevil nepochybně odvahu zabývat se novou a dosud ne příliš zpracovanou oblastí.

Splnění cílů diplomové práce je možné hodnotit spíše v obecné rovině, protože jasný cíl nebo cíle nebyly součástí zadání. Cíl práce byl formulován spíše obecněji v tom smyslu, že by výsledkem práce mohla být formulace určitých doporučení pro Českou republiku vztahující se k budoucímu záměru kapacitní mechanismy implementovat. V tomto obecném smyslu práce cíle splnila, když na základě analýzy belgického a polského kapacitního systému byly identifikovány okrajové limity možného modelu kapacitního mechanismu v České republice. Na druhou stranu je třeba dodat, že tyto limity pro kapacitní mechanismy jsou již v současné době regulovány přímo použitelným předpisem EU (který v době přijímání belgického modelu a z velké části také polského modelu neexistoval). V tomto smyslu patrně nešlo obecně zadané cíle splnit výrazně jinak nebo lépe.

Diplomovou práci je možné rozdělit v zásadě na dvě části – obecný úvod do problematiky evropské integrace, počátky a vývoj vytváření jednotného

trhu s energiemi až po připomenutí poslední právní úpravy představované tzv. winter energy package, tedy souborem právních předpisů navrhovaných Evropskou komisí v roce 2017 a postupně přijímaných v průběhu roku 2019. Současně je poměrně podrobně představena právní úprava veřejné podpory v Evropské unii. Druhá část diplomové práce je zaměřena na case-study kapacitních mechanismů v Belgii a Polsku a jiného obdobného opatření na Slovenskou a popsán jejich soulad a proces posuzování s právem Evropské unie, zde zejména s právem veřejné podpory a Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2019/943 o vnitřním trhu s elektřinou.

K první části diplomové práce je možné poznamenat, že je vzhledem ke zvolenému tématu velmi podrobná a mohla být stručnější, byť je zjevná snaha příliš neodbočovat od zvoleného tématu. Naproti tomu druhá část je obsahově velmi trefná, srozumitelná a systematicky velmi dobře uspořádaná. Vytknout lze pouze občasnou snahu zapojit i technické pojednání vztahující k dané problematice, kdy takový exkurz může být zajímavým „cizorodným“ prvkem v jinak právnícky pojatém textu, nicméně např. kapitola týkající se normy spolehlivosti podle mého názoru poněkud překračuje rámec potřebného technického pohledu na věc. Jedná se nepochybně o zajímavé statistické a částečně prognostické údaje, ale na druhou stranu nebylo žádným způsobem okomentováno, jak se taková norma spolehlivosti stanoví (jakkoli je taková právní úprava obsažena v Nařízení 2019/943 a bylo možné např. alespoň rámcově uvést, jak norma spolehlivosti pro daný členský stát vzniká.

Druhá část diplomové práce představuje velmi podrobný analytický popis kapacitního mechanismu a postupuje od jeho vzniku až k procesu posuzování kapacitního mechanismu z hlediska souladu s právem Evropské unie. Jiným, méně detailním způsobem je potom popsán kapacitní mechanismus uplatňovaný v Polsku včetně možností zapojení zahraničních provozovatelů výroben elektřiny nebo jiných zařízení poskytujících požadovanou službu. Důraz je přitom v této části kladen na provázanost opatření představující kapacitní mechanismus s právem veřejné podpory. Diplomant ovšem dospívá k závěru, že v zásadě každé opatření představující

kapacitní mechanismus je současně opatřením představujícím veřejnou podporu a tento závěr dovozuje z čl. 21 odst. 1 Nařízení 2019/943, podle kterého mohou členské státy při provádění opatření uvedených v čl. 20 odst. 3 tohoto nařízení v souladu s články 107, 108 a 109 Smlouvy o fungování EU zavést kapacitní mechanismy. Smyslem uvedeného ustanovení ale není charakterizovat jakékoliv zaváděné opatření jako opatření představující veřejnou podporu, ale spíše deklarovat, že pokud by takové opatření představovalo veřejnou podporu, je třeba dodržet ustanovení Smlouvy o fungování EU ohledně veřejné podpory. Částečně může být takový „unifikující“ závěr způsobený tím, že se diplomant zabýval omezeným počtem kapacitních mechanismů a současně vycházel z rozhodovací praxe Komise, která byla poměrně široká z hlediska toho, co Komise považuje za opatření veřejné podpory, ale která byla také relativně nedávno minimálně částečně zpochybněna. Např. odvolává-li se diplomant v diplomové práci na rozsudek Tribunálu (třetího senátu) ze dne 10. 5. 2016 ve věci T-47/15 (Německo proti Komisi) ohledně financování podpory výroby elektřiny, je vhodné doplnit, že tento rozsudek byl následně zrušen Soudním dvorem Evropské unie (rozsudek SDEU z 28. března 2019 ve věci C-405/16 P) a Soudní dvůr, na rozdíl od Komise a Tribunálu, rozhodl že opatření přijatá Německem ve prospěch výrobců elektřiny vyráběné z OZE a důlního plynu nelze považovat za veřejnou podporu, protože nezahrnují státní prostředky. Právě proto nelze podle mého názoru dovozovat generalizující závěry ohledně toho, že by každé opatření plnící některou z funkcí kapacitního mechanismu mělo být opatřením veřejné podpory.

Z hlediska správného pochopení účelu kapacitního mechanismu by bylo vhodné v diplomové práci alespoň obecně vymezit rozdíl mezi službami výkonové rovnováhy a kapacitními mechanismy. Na různých místech (např. str. 66) je naznačována (správně) provázanost kapacitních mechanismů se službami výkonové rovnováhy, aniž je ale vymezen rozdíl. To mj. souvisí s výše uvedeným vztahem kapacitních mechanismů s právem veřejné podpory, protože v případě trhu s podpůrnými službami (službami výkonové rovnováhy) povinnost notifikace Evropské komisi z důvodu posouzení souladu s právem veřejné podpory dovozovaná není (jakkoli obě opatření

slouží v zásadě k dosažení stejného účelu a zpravidla jsou i podobným způsobem financována). Dále by bylo pro správné pochopení účelu kapacitních mechanismů (nebo jeho různých forem) vhodné vyjasnit faktické a právní vazby a fungování v případě, kdy nastane na trhu situace, při které by mělo dojít k využití výkonu zařízení zařazených do kapacitního mechanismu. Je v takovém případě vyrobená elektřina ze zařízení (nebo naopak omezení spotřeby v případě demand side response) dodávána provozovateli přenosové soustavy nebo je např. uplatňována na spotových nebo jiných trzích, kde by ji měli možnost nakupovat účastníci trhu, kteří nemají v odpovídající obchodní intervaly pokrytu spotřebu elektřiny odpovídající výrobou (a financování prostřednictvím plateb za síťové služby zde potom slouží jen k transferu potřebného objemu peněz poskytovateli výkonu)?

Velmi kladně lze hodnotit důsledné až precizní odkazování na externí zdroje informací. V úvodní části diplomové práce je využíván především jeden konkrétní odkaz, nicméně v dalších kapitolách je odkazováno na celou řadu dalších externích zdrojů, až už na judikaturu nebo zahraniční odbornou literaturu. V tomto ohledu je zcela zřejmý poctivý a časově náročný přístup diplomanta k vyhledávání a získávání potřebných i cizojazyčných informačních zdrojů.

---

*Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).*

---

## SLADKÝ, J.: ODPOVĚDNOST ZA VADY SOFTWARE

RADOMÍR PIVODA<sup>16</sup>

**SLADKÝ, J.: Odpovědnost za vady software. 2025, závěrečná práce programu LL.M. v právu informačních a komunikačních technologií, Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 98 s.**

### ANOTACE

Závěrečná práce pojednává o problematice odpovědnosti za vady software v kontextu české legislativy. Závěrečná práce obsahuje analýzu a popis jednotlivých vad software ve spojitosti se smluvními vztahy, které se software týkají, včetně licence a smlouvy o poskytování digitálního obsahu po novele občanského zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb.) z roku 2023. Závěrečná práce se snaží popsat specifika vad u software a jejich odlišení od vad u jiných věcí zejména hmotné povahy. Práce také zkoumá vliv různých vývojových modelů a umělé inteligence na odpovědnost za vady u software. Tam, kde je to příhodné, obsahuje závěrečná práce návrhy de lege ferenda.

### KLÍČOVÁ SLOVA

Software; vady; právní úprava; odpovědnost za vady software; právní odpovědnost

### ABSTRACT

The final thesis deals with the issue of liability for software defects in the context of Czech legislation. The final thesis contains an analysis and description of individual software defects in connection with contractual relations relating to soft-

---

<sup>16</sup> Mgr. Radomír Pivoda, LL.M. je advokátem působícím především v oblasti ochrany práva duševního vlastnictví, a to v rámci advokátní kanceláře Radomír Pivoda, advokátní kancelář. Kontakt: 502998@mail.muni.cz

*ware, including the licence and the digital content contract after the amendment of the Civil Code (Act No. 89/2012 Coll.) of 2023. The final thesis tries to describe the specifics of software defects and their distinction from defects other things, especially of a material nature. The thesis also examines the influence of different development models and artificial intelligence on liability for defects in software. Where appropriate, the thesis contains de lege ferenda proposals.*

## KEYWORDS

*Software; Defects; Legal Regulation; Liability for Software Defects; Legal Liability*

**Plná verze práce je dostupná z:** <https://is.muni.cz/th/cyywq/>

Téma zvolené účastníkem nelze považovat za zcela nové nebo zásadně inovativní, nicméně jedná se o téma jednoznačně spadající do rámce studijního programu LL.M. v právu informačních a komunikačních technologií. Ze široké problematiky právní regulace práv k software si účastník zvolil téma dostatečně určité a zaměřil se na vybrané instituty související s vadami software, souvisejícími nároky a možnostmi nejen řešení nároku z vad, ale i možnostmi předcházení vzniku problematických či konfliktních situací mezi poskytovatelem a uživatelem, případně objednatelem a zhotovitelem v případě software zhotoveného na zakázku.

Účastník si v rámci své závěrečné práce stanovil za cíl analyzovat a popsat současný právní rámec týkající se softwaru v kontextu vad a vadného plnění, zaměřit se na specifické otázky spojené s odpovědností za vady, a zároveň případně navrhnout legislativní změny, které by reflektovaly nové technologické a právní výzvy. To vše z pohledu českého právního řádu. Účastník takto stanovené cíle splnil a v rámci práce se s jednotlivými cíli řádně vypořádal. Pouze v oblasti cíle navrhnout možné legislativní změny mám za to, že této části je v rámci práce věnován menší prostor, než by si tato část mohla zasloužit, protože by se v každém případě jednalo o velice zajímavou pasáž, která by navíc umožnila účastníkovi v rámci práce více

prezentovat i své vlastní názory a závěry plynoucí z jeho zkušeností a praxe, namísto jiných, obsáhleji zpracovaných pasáží, které mají převážně popisný charakter obsahující odkazy na aktuální právní regulaci (jako například na straně 26 – 27, kdy uvedený výčet by bylo možné nahradit odkazem na relevantní zákonná ustanovení – samotná práce je poměrně obsáhlá a její rozsah by tak bylo možné v některých pasážích redukovat).

Účastník jednoznačně prokázal hlubokou orientaci v dané problematice, což je patrné jednak ze srozumitelného a přesného popisu vybraných institutů, ale dále i z uvedených vzorových ustanovení (například na straně 59 nebo 76). Zejména ty části, ve kterých autor nabízí čtenáři konkrétní řešení potenciálně problematických situací, lze označit v práci za nejpřínosnější. V rámci závěrečné práce je velice dobře popsána problematika užití open source software a nástrahy vybraných OSS licencí. Pro přehlednost by možná bylo lepší tuto část oddělit do samostatné kapitoly a oddělit tak část týkající se „Použití AI, low-code a no-code nástrojů“ a popis metod vývoje software do samostatné kapitoly. Celkově je ale závěrečná práce strukturována přehledně a čtenáři poskytuje po obsahové stránce maximum informací, které lze v rámci rozsahu závěrečné práce předpokládat.

---

*Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).*

---

## ZEMAN, J.: CO PŘINÁŠÍ UŽÍVÁNÍ ALGORITMŮ PRO HOSPODÁŘSKOU SOUTĚŽ A JE ČL. 101 SFEU PŘIPRAVEN NA TZV. ALGORITMICKOU KOLUSI?

VÁCLAV ŠMEJKAL<sup>17</sup>

***ZEMAN, J.: Co přináší užívání algoritmů pro hospodářskou soutěž a je čl. 101 SFEU připraven na tzv. algoritmickou kolusi?. 2025, diplomová práce, Univerzita Karlova, Právnická fakulta, 75 s.***

### ANOTACE

*Tato práce poskytuje komplexní pohled na to, jak digitalizace přispívá k rozvoji hospodářské soutěže a jak soutěžní úřady aplikují čl. 101 Smlouvy o fungování Evropské unie na algoritmické jednání soutěžitelů. Hlavními cíli práce jsou: analýza přínosů algoritmů pro hospodářskou soutěž a aplikace čl. 101 Smlouvy o fungování Evropské unie na jednání soutěžitelů řízené algoritmem.*

*První část práce se dělí na dvě sekce. V první sekci práce definuji pojem algoritmu, jeho historický vývoj a typy algoritmů, které jsou relevantní pro právo hospodářské soutěže. V druhé sekci zkoumám, jak se digitalizace projevuje na jednotlivých parametrech hospodářské soutěže a následně hodnotím jejich komplexní přínos pro hospodářskou soutěž. Tento přehled se zaměřuje na pozitivní dopady algoritmů, jejich vliv na soutěžitele a spotřebitele. Na závěr první části práce upozorňuji na riziko zneužití přínosů algoritmů při neefektivní aplikaci práva na ochranu hospodářské soutěže.*

*V druhé části práce zjišťuji, jak lze užít algoritmu k jednání škodlivému pro hospodářskou soutěž, tzv. „algoritmické koluzi“, a jak na takové jednání lze aplikovat čl. 101 Smlouvy o fungování Evropské unie. Užití algoritmů pro algorit-*

---

<sup>17</sup> doc. JUDr. Václav Šmejkal, Ph.D. je docentem Katedry evropského práva Právnické fakulty Univerzity Karlovy. Kontakt: smejkalv@prf.cuni.cz

*mickou koluzi dělím na různé modely: 1) Messenger, 2) Hub and Spoke, 3) Predictable Agent a 4) Digital Eye. U každého modelu individuálně popisuji, jak v něm může být algoritmus užít, jak škodí hospodářské soutěži a jak na něj může být aplikován čl. 101 Smlouvy o fungování Evropské unie. V případech, kdy nelze čl. 101 Smlouvy o fungování Evropské unie efektivně aplikovat, navrhuji potenciální nástroje, které by tento nedostatek mohly napravit.*

*Tato práce umožňuje osobám znalým práva hospodářské soutěže se seznámit s vlivem digitalizace na hospodářskou soutěž a porozumět, jakým způsobem mohou být nástroje práva hospodářské soutěže aplikovány na technicky specifické algoritmické jednání a jaké nedostatky obsahuje aktuální právní úprava. Tato práce dále může sloužit jako praktická pomůcka pro soutěžitele, kteří zvažují implementaci algoritmů.*

## **KLÍČOVÁ SLOVA**

*Právo na ochranu hospodářské soutěže; čl. 101 SFEU; algoritmická koluze*

## **ABSTRACT**

*This thesis provides a comprehensive overview of how digitalization contributes to the development of competition law and how competition authorities apply Article 101 of the Treaty on the Functioning of the European Union to algorithmic behavior of market participants. The main objectives of this thesis are: an analysis of the benefits of algorithms for competition and the application of Article 101 of the Treaty on the Functioning of the European Union to the actions of market participants driven by algorithms.*

*The first part of the thesis is divided into two sections. In the first section, I define the concept of an algorithm, its historical development, and the types of algorithms relevant to competition law. In the second section, I examine how digitalization affects various parameters of competition and then evaluate their overall impact on competition. This overview focuses on the positive impacts of algorithms, their influence on market participants and consumers. At the end of the first part, I highlight the risk of misuse of the benefits of algorithms when competition law is not effectively applied.*

*In the second part of the thesis, I investigate, how algorithms can be used for anticompetitive conduct, referred to as "algorithmic collusion", and how such conduct can be addressed under Article 101 of the Treaty on the Functioning of the European Union. I categorize the use of algorithms for algorithmic collusion into various models: 1) Messenger, 2) Hub and Spoke, 3) Predictable Agent, and 4) Digital Eye. For each model, I describe how an algorithm can be used, how it harms competition, and how Article 101 of the Treaty on the Functioning of the European Union can be applied to it. In cases where Article 101 of the Treaty on the Functioning of the European Union cannot be effectively applied, I propose potential tools that could address this shortcoming.*

*This thesis enables individuals familiar with competition law to understand the impact of digitalization on competition and to comprehend how competition law tools can be applied to technically specific algorithmic behavior, as well as the shortcomings of the current legal framework. This thesis may also serve as a practical guide for market participants considering the implementation of algorithms.*

## KEYWORDS

*Competition law; A. 101 TFEU; Algorithmic collusion*

**Plná verze práce je dostupná z:** <https://dspace.cuni.cz/handle/20.500.11956/196915>

Téma diplomové práce je nepochybně aktuální svým zaměřením na otázku poslední dekády, kterou je dopad umělé inteligence na hospodářskou soutěž, nebo také mnohostranné efekty stále dokonalejších algoritmů umožňujících online sledování a reagování konkurentů mezi sebou navzájem. Jde o jeden z určujících trendů současnosti, s nímž se soutěžní právo postupně vyrovnává a ruku v ruce s tím se rozvíjí i odborná diskuse o tom, jak by mělo toto právní odvětví k algoritmům použitým v hospodářské soutěži přistupovat, a také o tom, kam vývoj tento směřuje a jaké nové výzvy před soutěžním právem stojí. Co do novosti není téma, jak ho autor zvolil a jak k němu přistoupil, nové ve smyslu „zcela originální“, neboť – jak již bylo

uvedeno – o tématu se živě diskutuje a sekundární literatura na téma „algoritmická koluze“ nebo „algoritmy a soutěž“ je nejen angličtině velmi objemná a stále expandující.

Téma diplomové práce považuji za přiměřeně náročné pro zpracování na úrovni diplomové práce. Na jedné straně je v literatuře již dobře rozpracované, na druhé straně je velmi dynamické jako sama technologie, kterou v něm jde a jeho zpracování proto vyžaduje sledování nejnovější judikatury i literatury. Z hlediska teorie vyžaduje schopnost promýšlet subsumování nových jevů pod stávající právní úpravu a ruku v ruce s tím i hledat možnosti nové interpretace nebo doplnění této úpravy.

Autor, jak je patrné z názvu práce, dal své diplomové práci kontrastní strukturu: v jedné velké kapitole shrnul přínosy použití algoritmů pro lepší hospodářskou soutěž, zatímco v kapitole bezprostředně následující se soustředil na hrozby, kterou algoritmy pro soutěž (konkrétně kartelové jednání podniků) představují. Jde o efektní i dostatečně efektivní přístup z hlediska čtenáře, kterému jsou po definování toho, co algoritmy jsou a jaké jsou jejich druhy, resp. 2 způsoby užití, nabídnuty argumenty pro i proti. Závěrečná analýza je pak logicky věnována tomu, co by mělo soutěžní právo řešit, tedy nikoli přínosům, ale právě hrozbám algoritmů pro nezávislé, nekonzistentní jednání podniků na trhu.

Diplomová práce je z pohledu jejího vedoucího skvělým příkladem výběru zkoumané problematiky, kdy diplomant zvolí potřebám diplomové práce odpovídající téma, najde pro něj vhodnou strukturu i analytickou metodu a velmi jasně, přehledně a informovaně ho zpracuje. Výsledek tak možná není prudce originálním řešením něčeho nikde dosud neřešeného, ale jde o velmi inteligentně a přístupně podanou analýzu, zpracovanou na základě jasné metodiky v přehledné struktuře a vedoucí k odůvodněným, i když nepřekvapivým výsledkům.

Za druhý velký klad diplomové práce je nutné považovat skutečnost, že se autor nespokojil s analýzou sekundárních pramenů, ale v maximální míře se snažil vyhledat a analyzovat i rozhodovací praxi soutěžních orgánů a judikaturu. Celkový počet 262 odkazů pod čarou na necelých 64 stranách

textu svědčí o tom, že autor dokázal shromážděné prameny důsledně vytěžit.

Ocenit je třeba i způsob, jakým autor představil a vymezil své téma a záměr v Úvodu a následně pak to, jak podal výsledky své analýzy v Závěru. Jeho závěry, shrnuté pro přehlednost do tabulek, jsou srozumitelné, jasné a argumenty podložené.

Diplomová práce jako celek představuje velice kvalitní a cenný přehled toho, jak je v současnosti vnímán ambivalentní dopad chytrých algoritmů na hospodářskou soutěž, jakož i toho, kde tkví možná nedostatečnost stávající právní úpravy na poli bránění koluzivnímu jednání.

Co do eventuálních nedostatků diplomové práce je možné si položit otázku, nakolik lze hodnotit přínosy algoritmů pro hospodářskou soutěž odděleně od jejich provázanosti s technologickou náročností a fenoménem velkých dat, tedy s faktory, které dávají jasnou výhodu největším podnikům a napomáhají dalšímu upevnění jejich tržní moci. Autor tuto skutečnost sice v dílčím závěru k první kapitole zmiňuje, otázkou však zůstává, zda je z hlediska správného metodologického uchopení problému možné ji jednoduše odsunout „do závorky“. Z hlediska diplomové práce, jak byla autorem pojata, však nejde ani tak o nedostatek, jako o možnou polemiku, zda a co by bylo nutné změnit či přidat, pokud by se autor rozhodl tématem zabývat na úrovni rigorózní nebo doktorské práce.

---

*Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).*

---

## PETRÁSEK, D.: PRÁVO NA INFORMACE O ŽIVOTNÍM PROSTŘEDÍ VS. OBECNÉ PRÁVO NA INFORMACE

JIRÍ VODIČKA<sup>18</sup>

**PETRÁSEK, D.: Právo na informace o životním prostředí vs. obecné právo na informace. 2025, diplomová práce, Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 121 s.**

### ANOTACE

*Tato diplomová práce se zaměřuje na právní komparaci práva na informace o životním prostředí a obecného práva na informace se zdůrazněním rozdílů v těchto institutech, přičemž vychází z analýzy závazků plynoucích pro Českou republiku z mezinárodního práva a práva Evropské unie, ústavních východisek České republiky a zejména zákonů č. 106/1999 Sb. a č. 123/1998 Sb., jakož i s nimi související doktríny a judikatury. Závěr práce se poté zabývá zhodnocením duální právní úpravy a návrhy de lege ferenda.*

### KLÍČOVÁ SLOVA

*Právo na informace o životním prostředí; obecné právo na informace; duální právní úprava; žádost o informace; povinné subjekty; veřejnost; zákon o právu na informace o životním prostředí; zákon o svobodném přístupu k informacím*

---

<sup>18</sup> JUDr. Jiří Vodička, Ph.D. je odborným asistentem na Katedře práva životního prostředí a pozemkového práva Právnické fakulty Masarykovy univerzity. Kontakt: Jiri.Vodicka@law.muni.cz

**ABSTRACT**

*This thesis focuses on the legal comparison between the right to environmental information and the general right to information, highlighting the differences between these legal concepts. It is based on an analysis of the obligations arising for the Czech Republic from international law and European Union law, the constitutional foundations of the Czech Republic and in particular Acts No. 106/1999 Coll. and No. 123/1998 Coll., along with related doctrine and case law. The thesis then concludes with an assessment of the dual legal regulation and de lege ferenda proposals.*

**KEYWORDS**

*Right to Environmental Information; General Right to Information; Dual Legal Regulation; Request for Information; Legally Bound Persons; Public; Act on the Right to Environmental Information; Act on Free Access to Information*

**Plná verze práce je dostupná z:** <https://is.muni.cz/th/yzqq5/>

Právo na informace o životním prostředí tvoří jeden z pilířů ochrany životního prostředí. Autorem zvolená komparace zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí s obecným právem na informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, je tématem, které může mít značný přínos pro právní odvětví.

Autor vytvořil poměrně hutný a informačně nabitý text. Jednoznačně prokázal orientaci v problematice, a to i tím, že je schopen formulovat vlastní názory na dané téma a právní otázky s ním spojené. Co odděluje diplomovou práci od průměru je její metodologické uchopení a důraz na detail. Autor si v práci vystačil s metodou analytickou, komparativní a syntetickou. Pro účely práce byly metody zvoleny vhodně a dostatečně. I když se jedná o práci doktrinální, je protkaná autorovou kritickou analýzou a hojnými názory na danou problematiku. Tyto spolu se závěry jsou podloženy odbornými zdroji a judikaturou. Autor v práci postupuje logicky

vždy od obecnějšího ke konkrétnímu či od mezinárodních východisek k národním východiskům.

Práce je logicky strukturována a lze ji rozdělit na dvě hlavní části. První část práce je zaměřena zejména na komparaci obou institutů. Součástí je analýza právního rámce, a to zejména mezinárodních závazků, práva EU, ústavních východisek a zejména samotných zákonů včetně související judikatury a doktríny. Na analýze velice oceňuji, že se autorovi podařilo najít více názorových proudů (i protichůdných), a nezůstal tak pouze v názorovém mainstreamu. Práce nejenom poukazuje na doktrínu týkající se obou práv na informace, ale zkoumá také praktické dopady nejasností právní úpravy, což vyzdvihuje práci a posiluje její uplatnitelnost do praxe i pro možný budoucí právní výzkum.

Taktéž lze kladně hodnotit autorovu snahu zasadit téma do širšího kontextu. To autor dělá pomocí zkoumání historického vývoje právní úpravy a analýzou mezinárodního právního rámce. Autor velice trefně poukazuje na rozsáhlou judikaturu vážící se k tématu a také se nebojí poukázat na nedostatky stávající právní úpravy. Zejména autor poukazuje na specifické situace, ve kterých správní orgány posuzují smíšené žádosti, které není lehké zařadit do jedné ze dvou kategorií.

Ve druhé části práce autor staví na předchozí komparativní části a předkládá čtenářstvu své hodnocení duality právní úpravy a možné návrhy *de lege ferenda*. Právě úvahy nad návrhy možné právní úpravy jsou přidanou hodnotou diplomové práce a dokládají, že autor o problematice hluboce uvažoval a že je schopen ji aplikovat. Konkrétně se autor zamýšlel nad možností sloučení obou informačních zákonů do jednoho a na základě toho formuloval myšlenky k možnému spojení. Autorem preferovaný návrh je poměrně dobře zpracovaný a promyšlený. Byť by se na první pohled mohlo zdát, že informace o životním prostředí nejsou v návrhu dostatečně zohledněny, autor zdařile zachovává specifika tohoto nástroje i v jednotném zákoně.

---

*Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).*

---